

HČI MARIJE POMOČNICE, S. TEREZIJA MEDVEŠČEK NA
MISIJONU BANDEL PRI KALKUTI Z INDIJSKIMI OTROČIČI
IN SODELAVKAMI OB NEKI PRIREDITVI.

KATOLIŠKI MISIJONI

LAS MISIONES CATOLICAS

MAREC-APRIL

1986

MARZO-ABRIL

PAPA JUAN PABLO II. A LOS APOSTOLES DE CAMERUN EN LA CATEDRAL DE YAUNDE, 10 DE AGOSTO DE 1985

“El os ha llamado, queridos hermanos y hermanas de Camerún, a formar en este país un pueblo consagrado a El, a convertiros, también vosotros, en una parte integrante de su Iglesia, de su pueblo extendido por todo el universo. El os ha escogido desde siempre en su designio de amor. El os ha predestinado a reproducir la imagen de su Hijo, para que El sea el Primogénito de una multitud de hermanos. El os ha santificado (cf. la oración de la consagración de profesos).

Por ello saludo con afecto a la Iglesia que está en Yaundé, en esta diócesis, en esta provincia, y en todo Camerún. Y, con vosotros, doy gracias a Dios.

Ciertamente, los habitantes de este país no han dejado de estar nunca en la mente de Dios. Desde siempre vosotros sois objeto de su amor, pues “en todas las épocas y en todas las naciones Dios se ha complacido en quienes le temen y practican la justicia” (Constitución *Lumen gentium*, 9). Esto es también verdad en relación con vuestros compatriotas que comparten una fe diferente. Pero la evangelización os ha permitido conocer mejor a Dios según la verdad —como El se ha revelado en su amor— y servirlo en la santidad. El Evangelio fue transmitido siempre —esto fue verdad también en el caso de mi país, Polonia, y en el caso de todos los países— por quienes habían tenido ya la gracia de recibirlo y que, por consiguiente, venían de otros lugares, de Iglesias ya constituidas. La Iglesia se desarrolló a partir de los compañeros de Jesús, a quien El mismo constituyó Apóstoles, y después de ellos, a partir de otros, de generación en generación. Por ello, nuestro reconocimiento a los misioneros, que en 1890 vinieron a compartir el tesoro de la fe y a establecer aquí la Iglesia apostólica y han seguido haciéndolo sin cesar desde entonces. Vosotros, por vuestra parte, acogisteis este Evangelio como una Buena Nueva procedente de Dios. Y el Evangelio, como semilla vigorosa, no tardó en dar sus frutos entre todos los que se adhirieron a él por la fe y fueron bautizados. En menos de un siglo —y, en el caso de algunas regiones, en menos de un cuarto de siglo— La Iglesia se ha implantado sólidamente en una parte notable de las poblaciones camerunesas; sacerdotes, obispos, religiosos y religiosas, seglares comprometidos han sido llamados entre vosotros a guiar y a animar esta Iglesia, con la ayuda fraterna de sus hermanos mayores en la fe. Como Sucesor del Apóstol Pedro, rodeado de mis hermanos los obispos, vengo por primera vez a visitar esta Iglesia en Camerún, a reconocerla, a confirmar su fe, a consolidar su vinculación necesaria con la Iglesia universal, a reforzar su vitalidad espiritual y a animar su dinamismo misionero, respetuoso de las personas y de las culturas.”

MLADINA IN MISIJONI

Misijon v šestih kontinentov

Ta ideja se zdaj rada ponavlja v nemisijonskih časopisih. Bolj v teh kot v misijonskih. Oče te sijajne daljnovidne misli je znani kapucin misionolog Walbert Bühlmann.

Pravzaprav njegova misel ni nova. Že sv. Vincencij je svojim misijonarjem pripovedoval: Mi gremo v daljne misijone. Lahko pa bo prišel čas, ko bodo iz Azije in Afrike v Francijo prihajali misijonarji, ker Francija ne bo več katoliška.

Tako ugotavlja Bühlmann, da je na Dunaju le deset odstotkov praktičnih kristjanov, da v Münchenu nad polovico katoliških partnerjev sklene le civilni zakon, da je v Združenih državah 80 milijonov ljudi, ki ne pripadajo nobeni Cerkvi. Da v velikih mestih ponekod niti polovico otrok ni krščenih. In ker stare katoliške ali krščanske dežele postajajo „poganske“, nimajo več misijonarev. Malo nad tretjino današnjih misijonarjev v misijonskih deželah v ožjem ali pravem pomenu besede je v starosti med 20 in 60 letom. Vsi ostali so nad šestdeset let stari. In kar je najbolj boleče: ena tretjina misijonarjev je starih nad 70 let.

In od kod naj pridejo misijonarji? Iz razkristjanjene Evrope in Amerike? Tu smo res kakor na mrtvi točki.

Iz teh dejstev sklepa imenovani misionolog, da bo kmalu prišlo do tega, da ne bo dosti razlike med Afriko in Južno Ameriko, med Evropo in to ali ono misijonsko deželo. Zato razglša kot bi gledal daljno obzorje: ves svet bo misijonarski. Drugače je to povedal teolog Rahner: katoličani vedno bolj živimo v diaspori, razpršeni smo med drugoverce in neverne. In ne bo dosti razlike med eno in drugo deželo.

Gledano tako, se pač moramo zadovoljiti s tem, da je Cerkve vesoljni zakrament, ki živi sredi sveta, vernega ali nevernega, in odrešuje po svojih živih članih, ki niso zapisani samo v krstni knjigi, ampak žive evangelij, nadaljujejo Kristusovo poslanstvo, Kristusovo misijo. Naročilo: pojdite po vsem svetu bo vedno bolj realno.

In od kod šest kontinentov? V šoli otroke še zdaj učijo, da jih je pet: Evropa, Amerika, Azija, Afrika, Oceanija. Bühlmann deli obe Ameriki, ki sta res skoraj ločeni. Ali če vzamemo Panamski prekop zares, dejansko ločeni. Še bolj pa sta po jeziku

in miselnosti dva različna kontinenta. Torej pred Cerkvijo je na daljnem obzorju silovita naloga: ponesti Kristusa na vseh šest kontinentov.

Fantastična misel. Tudi izziv za tiste, ki čutijo s Cerkvijo.

Vendar bi bilo lahko nevarno, če bi to idejo zdaj vrgli med ohlapno krščansko srenjo. Takoj bi obnovili svoj star ugovor: pa zakaj v misijone, če je doma toliko dela in če bo skoraj tudi Evropa misijonska dežela? Kdaj že se je začel „francoski misijon“ v Franciji sami! In bi bilo dobro, da bi se začel v vsaki nekdanj krščanski deželi.

A to pokristjanjenje razkristjanjene družbe je praktično vendarle nekaj drugega kot misijonsko delo v začetni fazi. Morda je cerkveni zakonik povzel le stare pojme, kot pravijo nekateri, a kar tako vendarle ni zapisano v cerkvenem zakoniku v kanonu 786, da se z misijonsko dejavnostjo „Cerkev vsadi med narode in skupnosti, pri katerih še ni zakoreninjena.“ Evropa in obe Ameriki, torej trije od šestih kontinentov imajo krščansko kulturo. Morda jo bodo izgubili, zapravili vsaj živo krščanstvo. Tudi Severna Afrika je bila krščanska, saj je bilo kakih sto škofij. Ostali so od vsega drobci, cel blok pa je muslimanski. To so svetovne katastrofe. Bog daj, da se ne bi ponovile. In da bi razkristjanjene dežele spet oživele, predno bi postale misijonske.

Vsakemu pa je takoj jasno, da je velika razlika med Evropo in Azijo, kjer je s Filipini vred le dva odstotka katoličanov. Še več. Priznati moramo, da niti ateisti ne morejo mimo krščanske kulture v Evropi in Ameriki. Krščanstvo pa se mnogih kultur še dotaknilo ni. Kitajska, japonska, indijska, da naštejemo največje stoletne omike, tem se krščanstvo še ni približalo toliko, da bi mogli reči, da je Cerkev med temi narodi vsajena in zakoreninjena.

V tej pravdi bi bilo najboljšo vprašati misijonarje same. Kaj ni prav na zadnjem misijonskem potovanju lani avgusta papež ponovno govoril o afrikanizaciji Cerkve, o njenih nujnostih, prednostih in tudi nevarnostih. Torej je problem šele zdaj zavestno živ. In to v Afriki, kjer misijonsko delo zavidljivo napreduje in optimisti pričakujejo, da bo v črni Afriki leta 2000 – in to bo kmalu – že sto milijonov katoličanov. In vendar kljub temu, da že lahko rečemo: v Afriko je Cerkev že presajena, moramo reči: ni pa še zakoreninjena.

Sijajne ideje so včasih zapeljive, ko jih vzamemo konkretno v roke, izgube sijaj. Na vsak način so bistre in izzivajo vse naše stare in mlade. Toda ko govorimo o prihodnosti misijonskega dela, je pred Cerkvijo silovit problem Azije, pa nič manj Indije, ki že ima mlado Cerkev, nič manj Kitajske, kjer je večina ka-

toličanov v katakombah, kakor Japonske, ki je odprta misijonarjem, odprta celo za evangelij, ni pa odprta Cerkev kot ustanovi. in vendarle je cilj misijonskega dela, kot pravi zakonik, „misijonskega dela v ožjem pomenu“ prav ta: da se v te dežele in te kulture Cerkev presadi in vanje zakorenini.

Ce na daljna obzorja misijona na šestih kontinentih gledamo tako, kot je položaj danes, ne čez sto let, potem je treba prikljicati na plan mladino, ki se bo pripravila na misijonsko delo v ožjem pomenu besede. Danes je ura Afrike, a tretjina misijonarjev je starih nad 70 let! Azija bo postala pozornica zgodovine sveta v enoindvajsetem stoletju, in kje je danes Cerkev na tem ozemlju, ki ima polovico človeštva?

Cerkev v svojem zakoniku trdi, da je treba pošiljati „glasnike evangelija, dokler se v polnosti ne vzpostavijo nove Cerkve“.

Ni važno, ali danes še govorimo o misijonskih Cerkvah ali mladih Cerkvah ali krajevnih Cerkvah. Gre za stvar, ne za besede. Stvarnost pa je taka, da je Cerkev potrebna mladih, pogumnih, idealnih ljudi, ki bodo pisali prihodnost misijonske zgodovine, ali če je lažje tako reči: zgodovino vesoljne Cerkve.

Franc Sodja CM

Katehist uči katehumene krščanski nauk. Katehisti so v vseh misijonskih deželah toliko bolj potrebni, kolikor manj je misijonarjev duhovnikov.

PAPEŽEV TROJNI POKLON INDIJI

Franc Sodja CM

Svetovno časopisje je spremljalo Janeza Pavla II. na njegovi apostolski poti po Indiji. Od prvega do desetega februarja letos je obiskal vrsto misijskih in za Indijo samo važnih središč. Vrstile so se postaje: New Delhi, Ranchi, Kalkuta, Shillong, Madras, Trivandrum, Kochchi, Trishivapur, Mangalore, Goa, Bombay. . . Kot se redno dogaja, se je zgodilo v Indiji: Papež je osvojil srca. Kljub nasprotovanju gotovega dela hinduistov, je narod od vrha do tal papeža sprejel z vso indijsko vljudnostjo, z vsem čarom indijskih običajev in tudi z „indijsko dušo“, za prav katero se je papež najbolj zanimal.

Iz številnih srečanj in govorov bi omenili le trojni poklon, ki ga je papež dal očetu moderne Indije Gandhiju, indijski kulturi, posebej predstavniku pesniku Tagoreju, in krščanski priči vsej Indiji, Materi Tereziji.

GANDHI — SIMBOL INDIJE

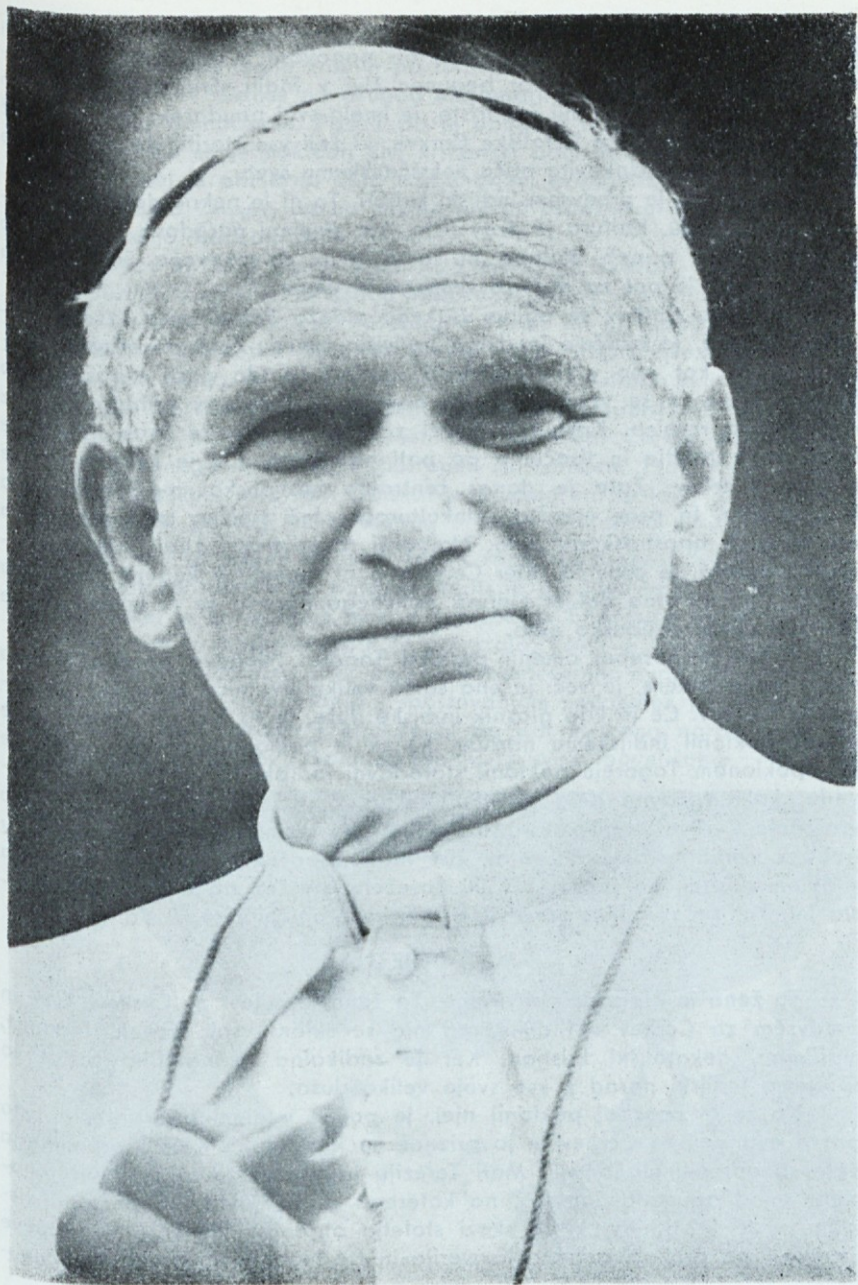
Ta véliki Indijec, ki je preživljal svojo mladost v Južni Afriki pa potem postal apostol nenasilja, bo ostal v indijski zgodovini še za pozne rodove glasnik plemenite verne duše, ki ljubi svoj narod, se zanjo žrtvuje in jo brez nasilja popelje v svobodo.

Da na teh temeljih raste sedanja Indija, so bili dokaz njegovi nasledniki: Nehru, Indira Gandhi in sedanji vladar njen sin Radživa Gandhi. Na prastari kulturi se počasi oblikuje nova država, svobodna in samostojna. Veliko je bolečih ran, veliko težkih problemov od lakote, socialnih krivic do otežkočene komunikacije zaradi različnosti jezikov, a vendarle skuša biti Indija zvesta svojemu preroku Gandhiju. On jo je gledal veliko, svobodno, verno. Vsak dan je prebiral sveto pismo, črpal svoje ideale iz Govora na gori, Kristus mu je bil vzor preroka. Ni postal kristjan, umrl je kot veren hinduist. Še več, zaradi človeške zlobe je daroval svoje življenje za svoj narod.

Papež se je posebej poklonil temu možu v njegovem spominskem parku. Tam je ob poslušanju Gandhijevih misli sam dodal svojo željo, naj bi vsi narodi premagovali nasilje s tako plemenito držo. Posebej je prosil za Indijo, kateri se priklanja, ko se priklanja njenemu očetu Mahatma Gandhiju. Naj bi ne gradila Indija na moči orožja svoje prihodnosti, ampak na medsebojnem zaupanju in prizadevanju za boljši svet. Ne le Indija, ves svet naj bi po vzoru tega velikega moža gradil „civilizacijo ljubezni, resnice in miru“.

INDIJSKA KULTURA

„V Indijo prihajam kot služabnik edinosti in miru in želim poslušati ter se učiti od mož in žena tega plemenitega naroda.“

Tako je kratko začrtal smisel svojega obiska. Seveda je bilo srečani s hinduisti, muslimani, budisti, zlasti ob pogovoru z dalajlamo, budističnim voditeljem Tibeta, ki kot begunec živi v Indiji. Srečanje krščanskih skupin, ki jih je žal v Indiji čez tristo, je imelo svoj poudarek. Saj je papež odločno zavzel stališče katoliške Cerkve, ki želi vse storiti, da postanemo spet eno in tako učinkovita priča nekrščanskemu svetu.

Poklonil se je predvsem indijski kulturi. To ni le nekaj dodatek narodovemu življenju. Kultura je prav tisto, kar pomeni narodovo dušo. In to je prišel iskat papež. Kultura ni samo izraz človekovega življenja na svetu, ampak je pot za doseg večnega življenja.

Katoliška Cerkev se ogiba vsakega videza kolonizacije. Vsako kulturo sprejema, jo očiščuje in dviga na višjo raven. Zato novodobni misijonar mora kot eno prvih dolžnosti sprejeti to, da pusti evroameriško kulturo doma in se vživi v kulturo naroda, v katerega prihaja samo z evangeljsko resnico. Kristus je prišel za vse narode. In vsak narod že hodi skozi stoletja in tisočletja po poti odrešenja. Cilj je Kristus. Cilj je njegova Cerkev. Zato je danes centralno misijonsko vprašanje ravno inkulturacija. In prav vprašanje inkulturacije loči tipično misijonsko delo od drugega apostolskega dela. Najboljši razpoznavni znak, kje je misijonska dežela, je prav ta. Kjer Cerkev še ni vsajena v kulturo dotičnega naroda, ali obratno dokler kultura dotičnega naroda še ni krščanska, je tam potrebno misijonsko delo.

Papež je posebej omenil pesnika Tagore. Njegova poezija je ena sama izpoved vere, je več: je ena sama velika hvalnica Stvarniku, je nenehna molitev. Če je kdo glasnik indijske duše, je to Tagore. Kakor se je papež poklonil indijskemu narodu, ko se je poklonil Gandhiju, tako se je s poklonom Tagoreju poklonil starodavni indijski kulturi. Papež se zaveda, kako težavno delo je inkulturacija. Spomin na pretekle boje za vraščanje Cerkve v dušo naroda je obenem opomin, da je pri tem delu treba ohranjati Kristusov obraz čist in nepopačen. In vendar je treba z delom naprej, pa čeprav bo cilj dosežen šele čez sto ali dvesto ali tristo let, kot pravi velik poznavalec indijske problematike p. Vāth.

MATI TEREZIJA

Ta žena je blagoslov za Indijo. Ta žena je milost za Cerkev. Tudi in predvsem za Cerkev v Indiji. Pred njo se skloni vsak človek, hinduist, musliman, nekatoliški kristjan. Ker je radikalna evangeljska priča, jo sprejema indijski narod z vso svojo veliko dušo.

Ko se je posebej poklonil njej, je papež v njeni osebi srečal tisto pravo evangeljsko Cerkev in jo priznal, se ji zahvalil. Koliko ogromnega dela so opravili misijonarji. Mati Terezija je pač svetovni katoliški fenomen. A od apostola Tomaža, na katerega grobu je tudi papež, od strnjene vrste kristjanov, ki so skozi stoletja ohranjali življenje „Tomaževe Cerkve“, pa preko Frančiška Ksaverija in De Nobilija in preko vseh neu-

gnanih delavcev v karitativnem, šolskem, kulturnem in socialnem področju do danes so bile legije znanih pa tudi tihih delavcev, ki so gradili mlado Indijsko Cerkev. Danes od drugod misijonarji ne morejo več priti. Delo je prepuščeno domačinom. Papež pa je poudaril nekaj, kar danes radi pozabljamo. Ko se je poklonil živi krščanski priči Materi Tereziji, je krepko poudaril, kaj je primarno delo misijonarjev: evangelizacija. Treba je graditi vertikalno Cerkev, da bo možno graditi uspešno in brez nevarnosti za sekularizacijo horizontalo.

Cerkev v Indiji danes šteje 125 krajevnih škofov, 12.000 duhovnikov, 50.000 redovnic in 2.800 redovnih bratov. Pisani svet Indije daje svojo barvitost tudi Cerkvi. Posebno v Kerali ali ob obali Tihega oceana so različne krščanske skupnosti, med njimi najstarejše. Tudi katoliška Cerkev ima poleg latinskega še druge obrede in druge skupnosti. Ni čudnega, da ne nastajajo napetosti samo med hinduisti in kristjani, med muslimani in katoličani. Napetosti so tudi sredi Cerkve same. Zato je prihod skupnega očeta tako potreben in koristen. Prav v teh krajih se je papež posebej ustavljal. Obiskal je postajo za postajo, da je vsakomur dal priznanje pa tudi vsaki skupini prinesel poslanico miru.

Na poti je papež srečaval toliko različnih problemov, stopil je v ta pisani svet kontrastov po naravni lepoti in po slikovitosti človeškega življenja. Prišel je kot glasnik miru in prinesel je blagoslov vsemu indijskemu narodu. Prav ta papeževa pot je pokazala, kako je Cerkev misijonarska, ne kot kaka kolonialna sila, ampak kot pričevalec evangelija, pričevalka za Kristusa. Zato se priklanja s spoštovanjem zgodovini, izročilom, kulturi, duši slehernega naroda z eno željo, da pot vsakega naroda v Kristusu najde svojo izpolnitev, svoje odrešenje in svoje poveljanje.

NOSILCI KRISTUSA INDIJI

Napisala in vinjeto narisala Kristusova sestra MARIJA SREŠ.

Že tretji mesec se nahajam tukaj v Nani Kanthariji, medtem ko so novinke na praksi v 2.000 km oddaljenem Biharju. Čez nekaj dni pa se vrnem v Poono, kjer imamo najprej provincialni kapitelj in tudi novinke se vrnejo s terena te dni.

Te dneve sem precej razmišljala o Aziji, Indiji in našem delu – evangelizaciji. Nekaj sem tudi napisala.

AZIJA

Današnja Azija, ki daje streho več kot 2/5 prebivalstvu sveta, je zibelka največjih religij in najstarejših kultur. V njej si je oblikovalo in si še oblikuje usodo ogromno število raznolikih ras, kast in plemen. Azija je tudi dolga stoletja bila arena kolonialnega izkoriščanja. Danes nas preseneča predvsem z dejstvom, da velika večina njenega prebivalstva živi v skrajni revščini in stanju izkoriščanja.

Danes je Azija priča kulturne in verske renesanse. Obenem je zajeta v proces modernizacije, tehničnega in industrialnega napredka ter sekularizacije.

Skupna značilnost azijskega ljudstva je njihova osnovna verska usmerjenost. Ta njihov religiozni značaj je bil edini faktor, ki jim je v več stoletnem iskanju Boga in trudu za interiorizacijo – poglobitev – vzdrževal upanje, mir, veselje in ljubezen do življenja, ki je teklo v strugi človeku sovražnih sil.

INDIJA

V Indiji živi okrog 800 milijonov ljudi. Od tega se kakih 600 milijonov izpoveduje za pripadnike hinduizma, ki ima svojo lastno hindú-kulturo. 100 milijonov Indijcev se po veri in kulturi prišteva k muslimanom. Kristjanov raznih sekt nas je 20 milijonov. Okrog 15 milijonov je Sikhov, ki so neke vrste izvržek in reakcija hinduizma. Poleg tega je še tukaj na indijskem polkontinentu 50 milijonov plemen-

Kristusova sestra Marija Sreš, ki deluje med prvotnimi prebivalci v indijski državi Gujarat. Značilnost njenega apostolata je popolna prilagoditev ljudem, med katerimi živi in dela. Njeno in njenih sosester geslo bi moglo biti Pavlovo: Vsem sem postal vse, da bi vse pridobil za Kristusa.

skega prebivalstva, ki se delijo na gorska in ravninska. Imajo svoja animistična verovanja in lastno plemensko kulturo, ki pa je več ali manj obarvana s sanskritizacijo, krščanstvom in islamom. Tak je torej naš kulturni in verski mozaik.

MISIJONARKE JEZUSA KRISTUSA

Naša družba deluje v glavnem med plemeni. Mislim, da smo se k temu ljudstvu obrnile in se mu posvetile s premišljeno in utemeljeno odločitvijo. Po eni strani, čeprav imamo med nami polovico Indijk, smo se naše nepripravljene za delovanje med komplicirano hinduistično večino, značilno zlasti po svojem kastnem sistemu. Po drugi strani pa smo hotele posvetiti svoja življenja predvsem plemenom, ki so materialno najbolj šibka in je njihov status v indijski družbi najnižji. Obenem bomo tako imele vse, več ali manj enake izkušnje delovanja s plemenskim prebivalstvom in si bomo lahko v večjo medsebojno pomoč.

Tukaj v Nani Kanthariji delujemo med plemenom DUNGRI GARASIJA ADIVASI, t. j. gorsko pleme Garasija. Prav na praznik Kristusa Kralja smo letos praznovali 10. obletnico našega bivanja tukaj. Še dobro se spominjam, s kakšnimi občutki smo prihajale sém na sever Gujarata tistega novembrskega jutra... „Kako evangeljsko pričati med temi ljudmi, ki po naših pojmihi niti po vaško ne žive, saj so hiše raztresene in skrite med griče in doli?“ sem v srcu premišljevala... Jezuiti so že delovali tukaj in župnik nam je ponudil ilovnato kočo, narejeno po stilu naših ljudi. Tam smo preživele prvo leto in že od vsega začetka smo imele jasen cilj, posvetiti se ženam in dekletom, torej tistim, ki so v sklopu plemena najbolj zastopane in ki se jim jezuiti niso mogli posvetiti.

Glavna skrb naših ljudi je, KAKO SE PREŽIVETI IZ DNEVA V DAN. Kmetije so majhne in zemlja je kamnita in gričevnata. Dejansko le malo kateremu lahko pravimo kmet, saj nihče nima niti 5 ha zemlje. Obdeluje se z oralom in vsi pridelki se znosijo v kaščo na hrbtu. Poleg tega polovico kmetov nima vodnjakov, a namakanje je tukaj neobhodno potrebno, saj dežuje le med 3-mesečno deževno dobo. Monsunski pridelek, koruza in riž pa ne zadostuje za vse leto.

Poleg tega se naši ljudje zaposlujejo kot težaški delavci na posestvih bogatih ali pa odhajajo v vojsko, ki je plačana. V obeh primerih to pomeni odhod iz vasi in obenem dodatno breme ženi, ki se tako, poleg hišnega dela in otrok, zadolži tudi za polje. Nič ni čudno, če potem žena ostane neizobražena, saj deklice delijo to breme dela z materami in tako ne gredo v šolo, še zdaj večina ne. Po drugi strani pa, kdo bo trošil denar zanje, ko pa se bodo poročile na možovo kmetijo in naprej kmetovale...

V sodelovanju z jezuiti smo tukaj ustvarili tudi mini-katoliško skupnost. Naši Adivasijci hrepenijo po Bogu, ki ga normalno srečajo ob rojstvu, poroki in smrti. Bojijo se predvsem zlih-duhov, ki so vzrok njihovih bolezni. Kot ostala plemena, je tudi naše odprto za krščanstvo, čeprav zaradi hindujskega vpliva, podcenjevanja krščanstva, naletijo

na nasprotovanje pri svojem plemenu. Zato se tudi po nekaj letnem pripadanju h krščanstvu mnogi vrnejo nazaj k „svojim“; torej naša krščanska skupnost niha in trenutno upada po številu.

To pa nam ne kazi veselja evangelizacije. Zavedamo se, da je v Indiji težko širiti evangelij, tako tudi v našem kraju. Manjka nam globljega poznavanja njihove kulture, filozofije in religije. Živimo na višji ekonomski ravni. Ne znamo jim Boga predočiti v njim razumljivih predstavah, simbolih, konceptih, prisposodobah. Po drugi strani pa je vsak vzgib koristen za dvig njihovega življenjskega standarda, za rast človeka v osebo z dostojanstvom, že evangelizacija. In, morda je krščanstvu namenjena usoda manjšine...

Danes nas najbolj veselita dve dejstvi, ki iz leta v leto jasneje prihajata do izraza.

Prvo je NAŠ ODNOS DO LJUDI; drug drugega smatramo za enakovrednega, nihče ni višji, nihče nižji, le različni smo si. Tako je naš dom „Jyoti Ghar“ (=dom topline) odprt za vsakega, ki pride ali na obisk, ali na pogovor, ali na oddih ali po zdravila ali na obisk hčere (z nami živi 25 deklet, ki hodijo v vaško šolo). Tudi ko jih me obiščemo, in to si zelo želijo, ker v obiskovalcu vidijo obisk Boga, nas sprejemajo kot svoje. To je tako lepo doživetje, da ga ni mogoče prelititi v besede! Živimo pa kot BHAI-BAHENO (bratje in sestre) kot se tudi medsebojno nazivajo in sicer moškega z „bhai“ in ženske z „bahen“.

Drugo dejstvo je naš pristop, z zavestjo, da so oni gospodarji svojega sveta in tudi najbolj vedo, kako in kaj. Kolikokrat so nam v začetku izrazili strah, češ: „Na isti način, le s torbo v roki, so pred 50 leti prišli sém muslimanski trgovci in sedaj so si trgovsko podvrgli 2/3 naše zemlje“. Mislim, da sedaj ne živijo več s tem strahom. Me z njimi živimo in sodelujemo, a odločajo oni; odgovornost za svoja življenja in družbo smo pustili v njihovih dlaneh; tudi življenje vere, to je Cerkev, je v njihovih rokah. Tako se rodi nova generacija in nova skupnost poganja iz lastne zemlje in kulture ter se razcveta v njim domačih simbolih in oblikah. Mi jih le spremljamo z ljubeznijo in zvestobo; tako razumemo našo zvestobo Evangeliju.

KDO SEM?

O. Jože Cukale S. J.

Vprašujete, če sem poet?

Poet? To danes ni igrača.

To vem, da ljubil sem, da ljubim svet,
a ne kot on, o vse drugače!

Vprašujete, če sem slikar?

Res barvam platna, v njih sem skrit.

Če vam so všeč, je vaša stvar,
v njih ljubim sonce, sence, svit.

Vprašujete: Si misijonar?

Odgovora ne morem dati.

Če moji Indiji sem dar,
to ve Gospod in moja mati...

DROBCI IZ MOJE BENGALIJE

O. JOŽE CUKALE S. J., Indija.

„V glavi se mi vrti že nekaj dni, danes pa še posebno. Kaj je vzrok? Morda pritisk krvi, morda pa posledica prehlada z zmanjšanjem Evstahijeve cevi v ušesih.

Včeraj sem imel tri maše in pridigal trikrat, zraven pa še mnogo tekanja, ker imamo gospodinjski tečaj in je pomoč obeh duhovnikov nujna.

Upam, da bom še kaj napravil za božje kraljestvo, preden me pokliče moj Gospod, ali če se naj izrazim po rovtarsko, „preden bom fuč“... Le spomni se tega jogra iz Indije Koromandije v molitvah!“

Praznik Kristusa Kralja 1985.

„Vrnil sem se z evhariistične procesije. To je bilo slavje! Tri župnije skupaj! Gospod je moral biti vesel svojih tisočev, ki so molili, prepevali in hodili dve urici do cerkve sv. Jožefa. Župnija Thakurpur je srečala našo faro na križišču Kobordan, blizu Raghampurja. Vse raztresenosti med potjo so se zbrale v občuteno molitev pred Najsvetejšim za potrebe naših misijonskih postaj. Pa tudi premišljevali smo ob evangeliju in zbrano molčali nekaj tihih minut. Prava pobožnost napravi človeka pogumnega. To je pač slavje Kristusa Kralja v 24. Parganasu.

60 deklet iz naše fare je prijetno zaposlenih v pettedenskem tečaju, v nekaki skrajšani gospodinjski šoli, kjer se pripravljajo, da postanejo dobre gospodinje, prijetne družabnice in poštene kristjane. Katekizem, sveto pismo, ilustrirano s skioptičnimi slikami, načrtovanje družine, kakor Cerkev želi, kako umno gospodinjiti s čim manjšimi izdatki, kako si ohraniti zdravje, itd. Predavatelji pravijo, da se pri radoznalnih dekletih prav tako učijo, kakor poučujejo.

CLC, to je sodaliteta v novi obleki (Christian Life Cells) so sami od sebe organizirali devetdnevnicu k Brezmadežni, ki jo zaključijo 8. decembra. Midva s kaplanom sva navdušena nad inicijativo mladih v tem mednarodnem letu mladine. Nekaj od njih se bo udeležilo za Božič organiziranega mladinskega festivala Taije, ki mu bo predsedoval brat Roger.

Včeraj so mi sestre Misijonarke Ljubezni povedale, da Mati Terezija ne more prisostvovati zaobljubi njih novink v Kalkuti 8. decembra, ker jo je Sveti Oče povabil v Rim na sinodo škofov, ki se zbirajo v večnem mestu. ,

Za nameček, dragi prijatelj, pa še pesmico, katere verz lepo teče, idejno je pa šibka, pa naj bo. „Pesmi-kujem in zraven še platna mažem“ in po malem misijonarim, zato sem te tri stvari preli v verz. Malo za hec, malo zares, zakaj ne? Lahko objaviš, ampak poprej razsodi, če gre v KM!“

(Cukalovo igrivo pesem o sebi smo objavili na strani 93!)

Iz življenja Cerkve v Indiji, ki jo je papež v letošnjem februarju obiskal. Bil je tudi na jugu dežele. Tile dve sliki nam je poslal naš misijonski brat Ivan Kešpret SDB in kažeta cvetoči razvoj salezijanske družbe tamkaj. Zgornja slika kaže otvoritev in blagoslovitev poslopja novicijata v Coimbatore, spodnja pa redovne obljube novih salezijancev istotam. Na gornji sliki se vidi, da je belih misijonarjev le še prav malo; večina so domačini. Naš rojak Luđvik Zabret deluje v salezijanski oblikovalni hiši v Nasiku, kjer imajo trenutno skoraj 60 novincev in bogoslovcev.

STRMO LETO...

O. JOŽE CUKALE, BENGALIJA — Nadaljevanka.

XIX

„Par besed, oče, če smem?“ Poštenjak brez zob se mu je nasmejajal. „Ti pa tvojih par besed! Stavim svoj klobuk, da boš čez eno uro pripovedoval isto, pa boš še zmerom na začetku.“

Džems ne kadi cigaret, rad pa vleče domače biri. Pater mu jih je vrge! na mizo cel klobčič. Nekaj jih vtakne med svoje kot Afrikanec zavite lase. Gotovo je ta človek potomec prvotnih plemen, ki so nomadili pred tisoč leti po teh džunglah.

„Rad bi govoril z vami.“

„Začni torej. Ne izgublaj mi časa. Imam ga manj kot penzioniranec Electro-plating Co. Ltd.“ Džamsu je pred 30 leti priskrbel zaposlitev pri podjetju.

„Ampak ne tukaj. Stene imajo ušesa.“ Ozrl se je skozi vrata, pokukal na verando in pritisnil prst na brezzoba usta.

Obrazne mišice, obrvi nad očmi so obema stale v pozor. Bivši politični vodja, „freedom fighter“, ki ga poznajo vsi prvaki kalkutske kongresne stranke, je stisnil čeljusti in obstal sredi sobe. Paradoks. Uganka.

Šoukal ga je povabil na vrt, pod senčne mecesne, ki jim pravijo kažurina, po bengalsko pa džaugač. Že drugič sta merila senčno pot skozi vrt, med bananami in safedami, pa še zmerom ni bilo besede. Čužen človek ta Džems. A sicer poštenjak. Žala beseda je redko padla iz njegovih ust. Vaškemu starešinu so zaupali. Bil je najboljši radiosprejemnik. Redko pa je oddajal skrivnosti. Zaupen človek, nanj se lahko zanesesh.

„Še nič novic o izgubljeni?“ Zaskrbljen se je ustavil in prečkal Džamsu pot.

„Sliši se, da je Tuša še živa in živi nekje v predmestju Kalkute.“ Šoukal je prislonil dlan k ušesom, da bi ujel tanke valove novic, ki so počasi, kakor po kapljah padale iz brezzobega.

„Poznate Ahmeda?“

„Tistega razpečevalca mesa? Ki vse vidi, pa te nikoli ne pogleda, naš križemgled?“

Oni je pokimal.

„Pošlji mi ga, čimprej, prijatelj.“

„Ahmed ve, koliko vam je za dekleta. A nikar preveč ne vprašujte, kako in kaj? Tega nima rad. Torej ne dregajte. To je „underwood-podzemlje“. Včasih tudi dober človek zablodi vanj. Saj veste za pregovor V sili pes še muhe žre.“

„Kdaj naj govorim z njim?“ Bil je nestrpen, a oh, kako hvaležen!

Džems se je odmaknil na jaso in dvignil svojo desnico. Z druge strani vrta se je ukradla postava, a to je bil Hakim, brat Ahmeda, katerega pa šoukal še nikoli ni videl.

Hakimove oči so bile rdeče podplute in nos skoraj počrnel, ker je Hakim trgoval z „ostrim špiritom“, a sicer mu ni bilo kaj reči.

„Hakim, slišim, da bi se našo izgubljeno Tušo moglo dobiti nazaj, kaj praviš?“ Stopal je previdno, kakor po travi, ki skrivajo kače.

„Hm. Slišal sem nekaj, ko sem barantal za blago tam v...“ Drugo je tako zamomljal, da ga ni bilo mogoče razumeti. Meril je patra po dolgem in počez, a ker je vedel, da misijonar nima rad opravka s policijo, na katero se čisto nič ne zanese, in ker je dober odjemalec govejevega mesa, ki ga prodaja njegov brat Ahmed, se mu je v očeh nekaj zmeščalo in je počakal na šoukalovo vprašanje.

„Povej mi, kaj veš. Obljubljam držati zase.“

„Nekaj vem, nekaj pa ne.“ Gledal je prek polja na rižne posevke, ki so jih ženske čistile plevela. Govoril je čisto tiho, skoraj skrivnostno, kot bi se bal, da bi banane ne izdale, ki so liturgično pozibavale svoje zelene štole po vetru.

Hakim ni maral posredovavcev. Pomežiknil je Džemu in ta se je oddaljil. Čim manj ljudi ve, tem bolje. Ta okvir je veljaven za vsako zaupljivo besedo. V podzemlju je to zakon.

„Ali si jo videl? Na lastne oči?“

Besede nagovorjenega so bile tako zagonetne, tako negotove, a šoukal ni izgubil poguma, čeprav so bile besede onega tako dragocene. Padale so takorekoč po kapljicah iz ust.

„Kako daleč je Tuša od tod? Ali lahko grem s teboj.“

„Našli so jo pri neki muslimanski družini v Matiabruzu. Za danes dovolj. Pojutrišnjem ti povem kaj več.“ In že je izginil kot kafra.

„Podzemlje?“ je zastrmel oni. Prav malo adutov je prejel od tega človeka. In vendar mu je upanje raslo. Naslednjega dne je zvedel, da je Ali krožil po vasi.

Ne zaupajo mi. Morda se bojijo, da jo poiščem s policijo? Čemu? V vsakem človeku je vendar veliko dobrega. Pred leti je gledal film KIDNAPPED. Zdaj je podobna drama stopila vanj in on je igralec.

Spet je stopil v svetišče do velikega Dramaturga za pomoč.

XX

Tisto noč je prav malo spal. Bilo je vroče in cementna tla, kamor je vrgel rogoznico in rjuho, so bila v jutru vsa prepotena. Tudi noči imajo svoje strmine. Srce mu je živahno utripalo, preživahno, kar je njegov zdravnik imenoval tahikardijo. Njegov dragi Zen mu je prišel na pomoč. Nočni murni, ki so divje igrali na svoje gosli, so popolnoma utihnili. Začel je svoje jutranjice s psalmom.

Naj se dviga moja molitev
kakor kadilo pred Tvojim obličjem.

Zaprli je oči, pa jih je spet odprl.

Kadar sem v noči,
si Ti moja svetiljka,
da se moji koraki ne spotaknejo,
Ti mi odpiraš mojih ječ zaklenjene veže...

Oči so se mu jele zapirati in zadremal je, omahnil na desno stran in trdno zaspal.

Več kot mesec je preteklo, a Tuše od nikoder. Ahmed in Hakim sta obljubila, pa nista držala besede.

„Podzemlju ni zaupati“ je potožil Džemsu. A modrijan se je samo nasmehnil.

„Potrpite. Pri nas imamo čas. Poznam obojico. Nekaj se je zataknilo, a besedo bosta držala. Verjemite mi!“

„Misliš, da bi bilo treba malo pomazati? Pripravljen sem.“

„Saj zato sem prišel. Dvesto rupij mi dajte. Ostalo prepustite meni. Imam nekaj starih računov, ki jih bosta morala poravnati.“... Usta so se mu raztegnila skoraj do ušes.

Drugo jutro takoj po maši sta šinila dva človeka in se prikazala na dvorišču. Bila sta Ahmed in njegov brat Hakim.

„Izgubila je pot, ker so jo v tisti družini pretekali, in je ušla.“ Je brez uvoda pričel Ali.

„Poslušajmo“, si je mislil šoukal, ko jima je prižgal cigare tečarminar.

Molk je zlato. Mali urad je bil kmalu zavil v oblake dima.

„Našli smo jo, ko je jokala sedeč na občestnem kantonu, že daleč ven iz Kidderporja na robu Matiabruza. Družina mojih prijateljev, ki so brez otrok, bi jo rada posvojila. Kaj pravite?“

„Če je še živa, je že posvojena.“ Je po dolgem molku prevdaril misijonar. Iz zdonsko-misijonskega zaledja nikdar ne pozabijo nanj in na njegove sirote.

„Sto rupij na roko?“ Je predlagal šoukal.

„Dvesto“, je stegnil roko Hakim.

„Stopetdeset zóajle, ko mi jo pripelješ, dobiš še petdeset, velja?“ Misijonar je odštel.

„Malo počakajte“, se je zasmel brez zobi Džems in pomežiknil barantačem. Spogledali so se. Nekaj imajo za bregom.

Vsi trije so se pognali na cesto.

Čakal je in gledal za njimi. Upal je in se bal. Potem je zaslišal žuborenje glasov in vrisk otrok, ki so klicali, Tuša, Tuša.

Žuboreči potok mladja se je vil in zavil s ceste proti župnišču. Da, bil je njegov izgubljeni otrok. Tuša.

Tuša se je sprva boječe približevala. Tiste vprašajoče rjavocrne oči, ki jih je še zasenčeval lok črne kite, so bile čisto njene. Šoukal razproste roki in že mu pade dekljč v naročje in joka, joka...

Vzel jo je v naročje. Ona pa ga je tako tesno objela, da še nosu ni mogel obrisati niti mokrine na očeh. Potem jo je postavil na tla. Vse je povabil na čaj. Tudi tista muslimanka je bila ob njej, ki jo je hotela odkupiti za svoj dom. Izročila je pastirju izgubljeno jagnje in čutila, da je staja najdene ovce toplejša od njene.

Preden ji bo Sestra Karmen pripravila toplo zatočišče v samostanu, jo bodo peljali domov v Ramnagor k očku in da si jo bratci in sestrice ogledajo. To je bilo ploskanja in petja na poti. Deklica

Tele otročiče z učiteljico je pred leti obiskovalec misijonarjev takole slikal na Cukalovem misijonu. Ali ni deklica v ospredju kakor Tuša v Cukalovih Strmih ulicah?

je bolj plesala, kot hodila in z njo je plesala vsa vas, plesala so drevesa in rože, čebele z metulji, vsa vas v ta čudoviti bengalski svet.

W. B. Yeats je za take prilike pogodil misel v verzu, ki je šoukala posebno ganila:

O body swayed to music, O brightening glance
How can we know the dancer from the dance?

O mladje, v drevju melodij,
iz korenin v razcvet hitiš
in plamenišk kot kres,
si deblo, list, si morda cvet?

Kdo ve, si le plesalec ali ples? . . .

Odslej se je prijelo šoukala ime Dadu. Ne le Tuša, klicati so ga pričeli tudi ostali otroci. Užalil jih bi, če bi ne vzel v naročje otroka, ki bi ga klical Dadu. Dadu ni le stari oče, je veliko več, je očka, najbolj intimen član družine. Stari je rastel v kulturo in mentaliteta Bengalije je rastla vanj. Vera je samo bogatila njegovo inkulturacijo.

Leto Gospodovo, sveto leto odrešenja, se je bližalo svojemu zatonu. Prejel je veliko koverta in jo odprl. V zlato žametno rumenem tisku, s sliko velikega metulja, je bil vabljen na ženitnino Savitri z Vidžajem. Ko bodo zapeli polnočni zvonovi po krščanskih cerkvah, bo Vidžaj oblit z vodo in svetim Duhom in med veliko mašo bo pater šoukal zvezal, kar je Bog združil in kar naj noben človek ne loči.

Zadnjo nedeljo v adventu je pripeljal njegov katehist dva fanta. Prvega je takoj prepoznal, saj je bil njegov stari znanec šureš, brat umrle šejle. Potegnil se je, odkar se nista srečala. Drugi je imel na sebi belo kurto in skozi njo braminski trak. Misijonar je bil zmerom vesel mladja okrog sebe.

„Kalo!“ ga je presenetil katehist.

„Kalo?“ Čelo se mu je nabralo v gube, kot da zbira misli.

Pa ne tisti, ki se je zatreskal v šejlo, je na hitro pomislil. Opazil je, da v fantovem levem zapetju ni bilo roke. Slišal je o njem, da se je pridružil uporniškemu gibanju, kjer je v borbi s policijo izgubil roko. šureša, Kala in katehista je povabil na čokolado, ki so mu jo poslali od doma njegovi, pa se je nihče ni dotaknil.

„In kaj je s tvojo roko, Kalo?“

„To je iz dobe, ko smo se bratili z Mao-anarhisti, pa sem jo zgubil.“

„že dva meseca ga s šurešem poučujeva. Zna vse molitve, razume temeljne resnice katekizma in hoče postati kristjan.“

Kalo je pogledal šoukalu v oči, pa jih spet povesel.

„Odpustite, oče, veliko sem grešil.“

Oče misijonar je vzel njegov štuc v svoje roke in ga pokril.

„Naj tvoja roka računa na mojo, Kalo.“

Strmo je bilo šoukalovo leto, a bilo je sveto leto sprave.

Keorapukur, W. B., Praznik sv. Tomaža, apostola 84.

Pisatelj novele „Strme ulice“ o. Jože Cukale S.J., kot je bil pred nekako desetimi leti.

OBISK MISIJSKEGA PRIJATELJA

KAKO SVA S POKOJNIM JULIJEM SLAPŠAKOM ODKRIVALA JAPONSKO

Piše p. Vladimír Kos S.J.,
Tokijo, Japonska.
(Nadaljevanje.)

Po Julijevi teologiji življenja je pomoč bližnjemu imela prednost pred sicer misijonsko navdihnjanim ogledom dežele. Zato sva morala najprej v trimilijonsko pristanišče in trgovsko središče Zahodne Japonske – Osaka. Takrat smo imeli Slovenci kar tri usmiljenke na tem področju in vsaj dve sta nestrpno čakali v Osaka g. Julija (tretja sestra je bila v bolj oddaljenem pristanišču Kóbe, kjer so jo v morju enega milijona prebivalcev dobro poznali pristaniški reveži); g. Julij je bil vsem trem obljubil dolarsko pomoč, ki je imela komaj nekaj let po koncu vojne nadmatematično vrednost (še zdaj je treba za en ameriški dolar zbrati več kot 240 jenov). Kot se je pozneje izkazalo, sta bili najini usmiljenki – kot pravi Slovenki – najbolj veseli, da sta se lahko slovensko prisrčno pogovarjali. Toda začeti moram pri letalu na pogon, ki se je z nama povzpelo v zgodnjem jesenskem jutru nad deževne oblake v čisto drugačen svet neskaljene modrine. Čez nekaj minut sva lahko zrla naravnost v ugasli ognjenik gore Fudži (3776 m), ki se je od zgodnjega snega belo svetlikal. Leteli smo čez ognjenik; nekaj let pozneje so to progo opustili, ker so zaradi nepredvidenih zračnih tokov kar tri letala zaporedoma strmoglavila na pobočja gore Fudži. Sončna modrina se je naenkrat spremenila v morje pretečih oblakov in vetrovi so začeli preizkušati trdnost kril in ogrodja, ker so se izmenoma zaletavali v oboje. Transparent nad vhodom v pilotovo kabino nam je dopovedoval, da naj bo naša edina skrb, da si zategnemo varnostni pas, ostalo pa prepustimo pilotu in posadki – toda sodeč po obrazih sopotnikov je bila splošna skrb nekje drugje. V najini vrsti je bil sopotnik čisto bel v obraz – takrat smo še sedeli trije v eni vrsti. V skladu s pravilnikom domače letalske družbe je

strežajka začela deliti lične škatljice, neke vrste zajtrk-in-južina-obenem; lahko smo odlčali med kavo in čajem pa med sandviči in japonskimi ribjimi cmoki. Ker sva g. Julij in jaz že davno prepustila končno obliko najine usode vsemogočni in ljubeznivi božji Previdnosti, sva se odločila za ribje cmoke. (Po pravici povedano bi raje imel že od nekdaj priljubljene sandviče, a g. Julij je tako hitro segel po cmokih, da sem moral zgledu velikodušno slediti.) Večina potnikov je škatlice odklonila, nakar so prejeli bonbone, menda proti slabemu občutku med železodcem in srcem. G. Juliju so cmoki tako ugajali, da je z dvignjeno roko poklical strežajko in zaprosil za več. Strežajka mu je vsa srečna prinesla kar tri škatlice (moram priznati, da imajo Japonci neke vrste simpatično slabost, kadar vidijo, da tujec ceni njihove izdelke; ne dajo se potem prekositi v velikodušnosti.) Priznati moram tudi to: ribjih cmokov ne maram preveč. Tiste tri škatlice pa je ponudila tako, da je položila le eno v Julijeve roke, ostali dve pa v moje naročje, čeprav sem tisti trenutek izvajal Gandhijev pasiven odpor. Razočaranemu Juliju sem dejal med zobmi: „Japonska vljudnost – najprej jej, potem vprašaj!“ Obraz se mu je razjasnil; morda so ga moje besede spomnile na nasvet, ki so ga dajali pionirjem Divjega Zapada: „Najprej streljaj, potem vprašaj!“ Kakorkoli že – odstranil sem ličen papir na bambusovi škatlici in eno za drugo držal pripravljeno za Julijeve prste. Najin sopotnik na desni – pozneje nama je rekel, da je uslužbenec življenjske zavarovalne družbe – je kar pozabil zračne žepe, mrzlico letalskega ogrodja, in medsebojne vzklike motorjev, in strmel v g. Julija, ki je tako hitro požiral cmoke. Zdelo se je, da doživlja blaženost posebno takrat, ko je letalo začelo posnemati morske valove – kot da bi g. Julij podoživljal življenje rib, ki jih je jedel. Tudi mi je rekel med stisnjnimi zobmi (cmoki se sila radi prijemajo zob): „Vsaj enega pogana sva odvrnila od nesmiselnega smrtnega strahu!“ Naenkrat smo se znašli nad letališčem na robu pristanišča Ósaka in ko smo stopili iz letala (na letališču, se razume), so nas pozdravili ostanke zgorelega letala, ki ni bilo tako srečno kot naše. Tudi sonce nas je pozdravilo, kot da ni nič vedelo o zračnem viharju. A najbolj prisrčno so nas pozdravili vozniki taksijev.

V tistih srednjeveških časih še ni bilo nadbrzca, ki zdaj prebavi daljavo od Ósake do Tokia v treh urah. Najhitrejši brzec je potreboval za to razdaljo osem in pol ur. Če sva hotela uživati japonsko pokrajino osem in pol ur v zlatem jesenskem soncu, sva morala nazaj v Tokio takoj po kitajskih makaronih, ki sta nama jih pripravili naši usmiljenki – poleg spretnosti z ljubeznijo, tako da je nama strašno teknilo. Ko smo si ob slovesu stisnili roke, je eni izmed sester zdrsnila solza po licu. Drugi sestri so se slovenske besede zapletle v japonske. Zares se potem nismo več srečali na tem svetu; zdaj najbrž obujata spomíne z g. Julijem, če niso nebesa tisti široki kraj, kjer se duša v globini sreče takorekoč izgubi. Moral bi reči „obujajo“, ne „obujata“, oprostite, ljube nebeške sestre; zemeljske ostanke tretje sestre sem pred leti spoštljivo obiskal na pokopališču za tujce – čeprav sestra v svoji kr-

3776 m visoka gora Fudži na Japonskem, tako značilna za slike japonske pokrajine; preko nje sta letela pok. Slapšak in o. Vladimir Kos S.J., ki to popisuje z nemajhno mero humorja.

ščanski ljubezni ni bila tujka Japoncem – visoko nad pristaniščem Kôbe, med samimi šumečimi bori. Z g. Julijem sva torej sedla na brzec trideset minut čez poldne; g. Julij je vztrajal na tem, da kupiva prvi razred; ko sva se pogreznila v njegova udobna naslonjača, je g. Julij brez kakega uvoda zaspal. Jaz nisem mogel spati; ne zaradi nespečnosti, ki je ne gojim; in tudi ne zaradi zanimanja za naravo v jesenskem soncu, ki je včasih postavila rdeče plameneče javorje tik ob progo, da ji vsaj takrat čestitamo; o ne, spati nisem mogel zaradi Julijevega piramidalnega smrčanja. Ko bi bil Julijev sopotnik stari Charles Darwin – tisti, ki so ga vse življenje zasledovale slutnje, da so mu predniki bili živali –, bi na povratku v Anglijo gotovo načel novo hipotezo o nastanku človeka iz ogromnega kita.

Ob 2.30 P.M. se je g. Julij vrnil v vsakdanje življenje s tako naglico, s katero ga je ob 1.30 P.M. zapustil. „Pojdiva jest!“ je oznanil sebi, meni, in sprevodniku, ki je bil ves čas prisluškoval izvirni glasbi smrčanja, čeprav je na videz ves zavzet občudoval mimo bežeče hiše, polja, njive, griče na eni strani proge, in morje, morje, in morje na drugi strani, dokler si je državna železnica (še zdaj ji pravimo JNR) to tekmo z obalo mogla privoščiti. Kako vem, da je sprevodnik študiral glasbo primitivnih kitov? Ker so se najine oči od časa do časa čisto naravno srečale, posebno ko so glasovi dosegli izredno razsežnost; morda sva se celo neslišno zasmejala, ne spominjam se več. Cela Japonska ve, da človek postane lačen pol ure po kitajskih makaronih in japonskih rezancih, pod najugodnejšimi pogoji čez eno uro; o razmerah preko ene ure človek ne govori. Tudi midva sva se molče podala v vlakovo obednico.

Skoraj cela Japonska ve, da imajo obednice na vlaku strogo omejene ure poslovanja. G. Julij in jaz tega ali nisva vedela ali pa sva se odločila za izredni postopek, kot da bi nama glad dal dovoljenje za to. Ustavila sva se pred steklenimi vrati obednice, ki je bila zavita v sumljivo temo počivanja. Poskusil sem kljuko – ni nama nasprotovala. Na eno samo mizo v obednici je padala neonska svetloba, iz katere nama je stopil naproti gospod v črnem in belem, najbrž neke vrste šef. „Obednica je do štirih...“ je začel razlagati v angleščini, ki jo je g. Julij za mano pretrgal z glasom, ki je bil nekje med medvedjo globino in levovo širino: „Kaj hoče od naju?“ Prepričan sem, da g. Julij ni hotel skriviti šefu niti enega lasu, čeprav jih je imel šef v črni obilici; toda kombinacija glasu po prestanem spancu, praznega želodca, piramidalne višine, in popolnoma tuje zvoneče slovenščine je vplivala usodno; ne smemo pozabiti, da smo bili komaj nekaj let oddaljeni od konca vojne, ki je zarezala v spomin teh otokov sicer dobrohotno, a jekleno ost ameriškega orožja. Šef se je hlasno opravičil: „Če gospoda želita sedeti v obednici in čakati na jed... obednica je sredi vlaka in se najmanj trese...“ Umaknil se je k mizi, priviž kar največ svetlobe, odgrnil zaveso na oknu. Hotel sem ga potolažiti: „Hočeva se pripraviti na obilno pojedino.“ Obraz se mu je razjasnil: „Naj se gospoda dobro počutita. Naročil bom, da začno s pripravami nekoliko hitreje!“ Ko je videl zadovoljen obraz moje telesne straže, mu je iz oči izginila zadnja sled strahu. Pohitel je k neke vrste točilnici v temnem ozadju obednice in nama prinesel vrček kave in skodelici. Velikodušno sem mu pripomnil: „Vse hočeva plačati.“ „Na koncu, na koncu...“ je rekel smehljaje. G. Julij mojega velikodušnega zagotovila ni mogel slišati, ker se je ropotaje skušal prilagoditi nekoliko ozkemu stolu. Šef mi je medtem lastnoročno vлил kave v skodelico. „Japonska vljudnost“, sem razlagal Juliju po slovensko, ne da bi se spuščal v podrobnosti. Upam, da je g. Julij tako tolmačil šefovo postrežbo.

(Sledi.)

**Molimo te, Kristus, in te hvalimo,
ker si s svojim križem svet odrešil!**

V ZAIRU SEM VIDELA PAPEŽA

Piše Kristusova sestra
Mojca Karničnik,
Kobe, Zaire,
prijateljici v Ljubljano.

V začetku oktobra smo, pa si kar predstavljamo, kako v beli Ljubljani že pogrešate sonca. Tukaj pa... Dan za dnem imamo nad seboj modrino neba, z njega pa pripeka sonce v opoldanskih urah čisto navpično. Dežja imamo bolj malo in si ga že prav želimo. Danes zjutraj sem presajala kumarice, pa bo treba redno zalivati, a za redno zalivanje ni dovolj vode, zato ne vem, če bo od moje vrtnarije prišlo kaj na mizo. Pohvalim se pa lahko, da imamo krasen paradižnik, kot ga že več let ni bilo.

V Kinshasi sem preživela dober mesec dni. Kot sem že na kratko sporočila, sem v Kinwenzi, kjer ima naša družba novicijat, opravila letne duhovne vaje. 22 sester našega Instituta se je pa zbralo tudi na nekaj dnevno „srečanje“, na katerem smo si izmenjale svoje delovne oziroma misijonske izkušnje; bili so pa to tudi študijski dnevi o filozofiji bantujskega naroda. Zelo zanimivo!

Ko sem odhajala v Kinshaso (ne prav rada, ker sem želela v Koluju med počitnicami marsikaj postoriti), si nisem mislila, da bom tam tudi ob prihodu papeža. Bilo je res čudovito, enkratno doživetje! Trikrat sem videla svetega očeta čisto od blizu, iz daljave komaj nekaj korakov. Verjetno veste, da je prišel v Zaire zaradi proglasitve k blaženim mlade redovnice sr. Anavrite, ki je umrla mučeniške smrti pred 20 leti. Tudi na takšni svečanosti sem bila tokrat prvič. Zbralo se je velikansko število ljudi, a je vse potekalo brez nezdod in v vzornem redu. Slovesnost je bila seveda na prostem, pred stadionom. Trajala je od devetih dopoldne do 13. popoldne. Ljudje so se začeli zbirati že pred šesto uro. Papež je imel zelo lepo, ganljivo pridigo, v prav lepi francoščini. Popoldne istega dne se je pa srečal z duhovniki, redovniki in redovnicami še v stolnici, kjer je imel spet lep govor.

Ob tej priliki sem se nepričakovano srečala kar s štirimi kolegi iz „Lumen Vitae“. Od teh sta bila dva domačina, eden Poljak, četrti

pa je bil tisti škof iz Angole, o katerem sem Vam že pisala. Lahko si predstavljate, kako smo bili vsi veseli.

Moje bivanje v Kinshasi sem izkoristila tudi za podaljšanje oziroma obnovitev veljavnosti potnega lista, kateremu je prav v avgustu potekla veljavnost. Na našem poslaštvu sem našla prav prijazne ljudi, eden je bil Beograjčan, drugi pa nekje iz Bosne. Povedala sta mi, da se je nekaj dni prej zglasil pri njih novi misijonar iz Slovenije. Razmišljala sem, kdo neki bi mogel to biti, pa sem pred dobrim tednom prejela pismo od njega samega; To je Jože Šömen, duhovnik mariborske škofije. Pravkar je končal tečaj jezika ligala in odšel na pomoč Tonetu Pačniku v misijon še naprej od Mbandake (zelo, zelo daleč od tukaj). Vesela sem, da je prišel v Zaire še en Slovenec, čeprav je prav malo upanja, da bi se lahko kdaj srečali.

Iz Kinshase domov v Kole sem potovala po cesti, v družbi sestre Belgijke ter dveh misijonarjev iz Družbe Božje Besede. Od teh je bil eden Italijan, drugi pa Nемец. Potovanje je trajalo nič manj kot sedem dni. Dolgo pismo bi lahko napisala samo o tem potu, pa mi primanjkuje časa. V Kole sem se vrnila 4. septembra z malarijo (vse preveč komarjev je bilo ob raznih rekah, čez katere je bilo treba s splavi, pa smo morali povsod dolgo čakati). Pa sem se je hitro otresla in že čez kak dan je bilo moje delo spet v polnem teku. O tem pa več prihodnjič.

Križ ob obali jezera Tomba na misijonu Bikoro, ki je središče področja, kjer deluje novi misijonar Jože Šömen v Iboko, delokrog tudi lazarista brata Marcela Kerševana, ki ga vidimo stoječega na desno od križa.

NA PRVEM MISIJONU V ZAIRU

Piše JOŽE ŠÖMEN, Iboko, Zaire.

Potekel mi je že tretji mesec, kar sem tu, pa se mi zdi, da sem šele prišel na ta misijon Iboko. Veliko časa prebijem zunaj na terenu in to daje človeku vtis, da čas mineva še hitreje.

Moja glavna skrb je namreč obiskovanje vasi v okolici. Od misijona najbolj oddaljena vas je Lopanzo, kakih 50 km daleč od Iboka. V vasi je tudi hiša za misijonarja in to in ono urejeno. Iz te vasi je tudi lažje obiskati še več drugih vasi. Obisk Lopanza zato traja tudi več dni. Tja sva se pred nedavnim odpravila s sestro usmiljenko Karmen. Ona je imela v programu nekaj zdravstvenega dela, jaz pa seveda pred vsem duhovniškega.

Na avto Toyota sva naložila vse potrebno in odrinila sva v Lopanzo s hitrostjo, ki jo tam dopušča cesta. Ta je namreč zelo slaba, ker je veliko močvirnatega terena, drugod pa veliki nalivi cesto tako poškodujejo, da se je treba pogosto ustaviti in pregledati, kje bi se dalo naprej; včasih je treba vzeti lopato za vsaj začasno popravo, ali pa seči po sekiri in z njo presekatati drevo, ki ga je vihar vrgel čez cesto.

Do nekako srede poti je šla najina pot brez večjih težav. V vasi Wenga, kjer je odcep ceste za Lopanzo, pa so nama ljudje rekli, da je do Lopanzo z avtom skoraj nemogoče priti, kajti mostiči na njej so zelo slabi ali na pol podrti. Tisti „skoraj“ je pa meni le dajal upanje, da bo šlo, dočim je tisti „nemogoče“ sestro spravljal v skrb. Nekaj časa smo modrovali in končno je bilo nekaj mož pripravljenih, da naju spremljajo preko prvega dela poti, ki naj bi predstavljal oviro. Kolesa so se udirala globoko v blato, toda z dvojnimi pogonom je Toyota lezla počasi naprej. Pred vrsto prvih mostov smo se ustavili. Možje so izstopili in mostiče v toliko spravili v red, da sem z vozilom srečno prišel na drugo stran, kar je pomenilo tudi zanje uspeh in veselje, da so bili tako koristni.

S sestro sva nadaljevala sama in srečavala ljudi, ki so tudi pravili: Verjetno ne bo šlo do Lopanzo. Pa sem se le opogumil in šel naprej. Res, naslednja serija mostov je bila v podobnem stanju kot prva; čez nekaj njih je šlo brez težav, druge sem pa malo popravil in je šlo naprej.

Prispela sva v vas Mbanga Nkotesa, kjer naj bi se najprej ustavila za delo. Glas avtomobila je privabil množico. Ker sem bil v tej vasi prvikrat, so me ljudje najprej dobro ogledali in potem šele se je začel odvijati pogovor. Vsi so mi želeli podati roko v pozdrav. Ko sem se ozrl nekoliko proti kočam, sem opazil, da so manjši otroci zbežali za hiše ali kar v gozd, kjer so se čutili bolj varne kot v bližini tega novega belca. Počasi so pa drug za drugim le pokukali izza vogalov in se previdno približali. Pozneje so ugotovili, da moja navzočnost le ne pomeni

Novi slovenski misijonar Jože Šömen iz Prekmurja (desni) v družbi z nekim lazaristom pred misijonsko prokuro v Kinshasi v Zairu. Slika je zelo povečani izrez iz fotografije, ki nam jo je misijonar na našo prošnjo poslal, češ da nima kake primernejše.

ogroženosti njihovega življenja, in končno so se že prerivali, kdo bo zlezel k meni v naročje.

Začelo se je delo. Med tem ko je sestra nudila zdravstveno pomoč, sem jaz pogledal v krajevno šolo in se sprehodil skozi vas, da sem tako srečal tudi tiste, ki niso mogli od hiše. Sledilo je bogoslužje v vaški kapeli. . . Lepo število ljudi je najprej prejelo zakrament sprave, nato je bila sveta maša, pri kateri so ljudje pridno sodelovali in poslušali pridigo. Po maši se jih je nekaj priglasilo za krst, ki ga bodo prejeli pač, ko se bodo nanj pripravili. Sledilo je prijetno srečanje z vaško skupnostjo. Kljub temu, da sami živijo borno, so kot znamenje dobrodošlosti darovali kokoš in nekaj sadja. Če bi tega od njih ne sprejel, bi bila to zanje huda žalitev. Z vaškimi odgovornimi možmi smo se še pogovorili o tem in onem, kar bo treba v vasi urediti, in kmalu je bilo treba iti naprej.

Proti večeru sva se s sestro bližala Lopanzu. Še ena serija mostov, preko katerih sva kar zmogla priti, le pri zadnjem mi je kolo zdrsnilo z okroglega bruna in avto se je znašel napol v grabnu. „Kaj pa zdaj?“, je vzdihnila sestra. Jaz sem se pa pošalil: „Občudujte okolico!“ in posvetil sem z baterijo v gozd, kajti bila je že noč. Na srečo je bil Lopanz tik pred nama in pomoč je bila hitra in učinkovita.

Prihod v vas je spet privabil množico, ki naju je pozdravila. Otroci so zapeli pesem. Vaški boben se je oglasil: „To je sporočilo sosednjim vasem, da ste prišli“, mi je pojasnil neki možakar. Seveda to govoricu bobna razumejo le domačini.

Naslednji dan maša, zakramenti in obisk sosednje vasi, kamor se pride le peš, ker je treba čez reko... Dan pozneje sva s sestro dobila tri može, ki so pomagali nositi prtljago v 8 km oddaljeno vas Bobulamo, do katere je mogoče tudi le peš. Sonce je pripekalo in vsak las je imel svojo kapljo znoja, pa smo le srečno prišli. Tudi tu iste težave, isto delo, pa tudi veselje. Opazil sem, da so tu otroci bolj podhranjeni. Z vaškimi možmi smo se pogovorili, kako bi izboljšali cesto, da bo drugič lažje priti do njih.

Srečal sem se z ljudmi, ki so odprti za evangelij, pa hkrati potrebni materialne pomoči. Upam in prosim Gospoda, da razlije vsakovrstni blagoslov nad to ljudstvo!

Pogled v notranjost cerkve, ki jo je v Zairu zgradil brat Marcel Kerševan z misijona Iboko, kjer zdaj deluje tudi Jože Šömen.

MISIJONARJE IZGANJAJO...

Pišeta usm. s. BOGDANA KAVČIČ, Burundi,

in s. ANKA BURGAR, Rwanda.

Po letih ni še tako dolgo, kar sem bila doma na dopustu, a meni se ta čas zdi že kar oddaljen. Kar tu dan na dan doživljamo, mi dela čas še daljši. Lani nas je bilo v Burundiju še 40 usmiljenk, zdaj pa ne vem, če nas je še deset. V dveh letih je moralo kakih 200 misijonarjev in misijonark zapustiti deželo. Sveti Duh mora s svojo močjo prevzeti vsa izpraznjena mesta in nadaljevati delo, ki ga je započel v srcih ljudi On sam.

Na nekem srečanju mladine v škofiji, kjer ni nobenega belega misijonarja več (kar bo kmalu zadelo vse škofije), je neki fant vprašal provincijala belih očetov, ki so tu začeli z misijonskim delom, kako si predstavlja bodočnost njihove družbe v deželi, in ta je odgovoril: „Poglej naokrog! Res, da nas misijonarjev v škofiji ni več, a krščanstvo tu je živo in delavno, in to nas prepričuje, da je naše poslanstvo v deželi izpolnjeno. Kot pravi kirunski pregovor: „Hiša tvojega očeta ti ogreje srce, čeprav ne vstopiš vanjo“, tako tudi mi čutimo. Veseli smo sadov. Kar smo naredili tukaj, moramo narediti še drugje, v drugih deželah in krajih, naprej oznanjati Kristusa.“ – Tako je izjavil mlademu Burundijcu predstavnik družbe, ki je v deželi pionirsko delovala za nje pokristjanjenje.

Peščica domačih duhovnikov je preobložena z delom tam, kjer misijonarjev več ni, in se izčrpavajo v reševanju dušnopastirskih problemov. Cela vrsta župnij je ostala brez duhovnika, podružnice nimajo rednih duhovniških obiskov. A katehisti so vztrajno na delu in hodijo na deželo ter vodijo obnove in so pri tem delu pogumni kljub oviram od strani vladnih oblasti, pa zvesti kljub vabam, da sprejmejo državne, dobro plačane službe in puste katehistovsko poslanstvo. Pripravlja se precej bogoslovcev na duhovniško posvečenje in prihodnje leto pač ne bo brez teh dragocenih sadov. Je pa treba živeti v stalni napetosti, da vztrajamo. Pred vsem se je treba notranje utrjevati in poglobljati in drug drugemu dajati oporo, pa zaupati v seme, ki ga je Bog sam vsejal. Križ sam in vse trpljenje, ki ga prinaša, evangelizira naprej.

Naše mlade sestre, ki so se tako lepo vživele v delo med ubogimi, so jih morale zapustiti ter tudi oditi v Rwando, kajti so še premalo utrjene, da bi tu zmogle čas preskušnje. Vse nas sicer boli srce, ko ostane toliko potrebnih brez pomoči. A naš škof pravi, da moramo biti pripravljeni še na hujše stvari; govori se, da bodo vse redovne družbe razpuščene in da bodo morali vsi njih člani iti vsak na svoj dom, tudi duhovniki-redovniki.

Naša s. Anka Burgar, ki je tako lepo začela delovati na pomembnem našem misijonu malo stran od tu, ga je tudi morala zapustiti, čeprav je komaj dobro leto, kar je prišla v deželo, in je šla v sosedno državo Rwando na misijon, kjer je bila preje s. Gerkman in na katerem je zdaj kar deset sester, ki so se iz Burundija tja zatele.

Sedaj je pa prišel naš Jože Mlinarič na vrsto. 1. novembra je dobil odlok, da mora 30. oktobra za stalno zapustiti deželo, a on pravi, da ne more iti, ker nima potnega lista, ker mu ga oblasti še do danes niso izdale. Pravi, da je že vajen biti brez tega papirja, ker so ga pred dve-ma letoma okradli in mu novega še niso izstavili. Rad bi ostal v deželi vsaj do Božiča. V tem času je za pripravo na praznike in takorekoč v slovo obiska! vse podružnice, ki so se mu zadnje čase lepo pomnožile.

Avgust Horvat, njegov sobrat, ki z njim dela v Rukago, se je pa po vrnitvi z dopusta takoj vrgel na delo.

Po naših „Katoliških misijonih“ se čutim povezana z vsemi misijonarji in misijonarkami in misijonskimi sodelavci po vsem svetu in vse prisrčno pozdravljam!

Naj kar tu priobčimo še pismo prve slovenske žrtve izganjanja misijonarjev v Burundiju, usmiljenke s. Anke Burgar, ki nam je pisala 3. decembra:

„Trije meseci so že minuli, odkar sem tukaj, zdaj že res popolnoma „doma“. Dela ne manjka in to je pomagalo k temu, da sem se takoj živela. Res ni bilo prijetno oditi iz Burundija. Najbolj mi je bilo žal ljudi, katere sem začela spoznavati in deliti z njimi dobro in hudo. No, pa jaz še nisem imela časa pognati tako globokih korenin, kot toliko drugih misijonarjev, ki jih ni bilo malo in so bili že leta in leta v deželi. V oktobru so zaprli kar tri naše postojanke, zaenkrat imamo usmiljenke v deželi še tri. Mogoče bo moglo vsaj nekaj sester tamkaj ostati, Bog daj! S. Bogdana je še tam in tudi vsi v Rukagu. Seveda sem se poslovila od njih, le g. Horvata tedaj še ni bilo nazaj z dopusta. Trenutno nimam nobenih novic o njih.

Zdaj sva bolj blizu s s. Vido Gerkman; enkrat sva se že srečali, a bolj na kratko, a bo še prilika, tako upam. Naše sestre nameravajo v Ruandi odpreti še nekaj novih postojank, da bo dovolj možnosti še za druge sestre, če bodo tudi izgnane. Revščina je povsod velika, ubogih ne manjka, zato bo za vse veliko dela in navsezadnje je vseeno, kje ubogim služimo.

Delo tukaj se bistveno ne razlikuje od onega v Burundiju. Tudi tu delam v dispanzerju in bolnici. Bolnikov pride veliko, do 300 na dan, zato je treba kar pohiteti, če hočemo vsem postreči. Tudi jeziku se počasi privajam, saj je veliko podobnosti z onim iz Burundija, a razlika vendarle je. V skupnosti nas je kar deset sester (ko je bil obiskovalec v istem kraju, so bile le tri... op. ur.), od tega pet domačink, zato je dovolj priložnosti za učenje jezika, kajpada samo tako mimogrede, saj drugače ni časa. Dnevi so res izpolnjeni z najrazličnejšim delom od jutra do večera. Pred vsem pa ne manjka ljubezni do teh ubogih ljudi. Skušamo jim pomagati, kolikor je v naših močeh.“

Slovenski misijonarji potrebujejo za svoje življenje v misijonih vsakršno naše sodelovanje, posebno pa našo molitveno pomoč. Molimo za njih vztrajnost na misijonskem polju!

KAKO PA NA MADAGASKARJU?

Iz raznih pisem tamkajšnjih misijonarjev.

PETER OPEKA CM, župnik središčnega misijona, je dne 6. decembra 1985 pisal dvema sobratoma, Sodju Francu v Tinje in uredniku „Katoliških misijonov“ v Argentino.

Prvemu se zahvaljuje za pošiljko 1.000 dolarjev za novo cerkev v fari in pravi:

„Pred nekaj dnevi sem Ti pisal in pojamral, da nam zmanjkuje denarja za nadaljevanje gradnje. Vprašuješ me, če bom cerkev spravil pod streho kaj kmalu. Odgovarjam; Če Bog da, bo to mogoče sredi prihodnjega leta. Delo počasi napreduje, kajti imamo za gradnjo premalo izvedencev, a naši ljudje pravijo, da gre hitro naprej. Če bi najeli več plačanih delavcev, ne bi kristjani čutili, da je cerkev njihovo delo, zato ima bolj počasna gradnja to dobro stran, da ljudje cerkev, ki raste, smatrajo za svojo, tako bodo bolj navezani nanjo. Upamo blagosloviti cerkev avgusta 1987.

Škofijski misijonar stolcar je tudi prejel pomoč, ki jo je prosil za gradnjo farne dvorane v Ranomeni, 7.000 USA dolarjev. Zdaj je začel kupovati cement in železo. Prav tako je tudi drugi škofijski misijonar na našem področju, Janko Slabe, začel z zidavo sestrške hiše in farne dvorane, in sicer z denarjem, ki si ga je sposodil na škofiji na podlagi obljube, da tudi on prejme denarno pomoč v ta namen.

Za Božič bosta prišli tudi obe laični misijonarki na skupni sestanek v Vangaindrano. Prav včeraj je prišel iz Tangaynonija, kjer obe delata pri sestri Marjeti, naš laični misijonar Jože Letonja in je povedal, da sta obe laikinji zdravi in da pridno delata.“

Našemu uredniku pa Peter Opeka v toliko dopolnjuje to, kar je pisal Francu Sodju, da pove vzrok, zakaj jim je pri gradnji cerkve zmanjkalo denarja:

„Na žalost mi je organizacija „Cerkev v stiski“ odpovedala tretji del pomoči v ta namen, češ, da ne morejo nakloniti tretjega dela, ker je toliko drugih prosilcev navalilo nanje s svojimi najnimi prošnjami. Svetujetejo mi, naj se obrnem še na kako drugo ustanovo po pomoč. A preden bi kje drugje kaj izprosili, bi trajalo več kot leto dni, preden kaj dobimo. Upam, da nam bo božja Previdnost pomagala in da se bodo našli dobrotniki, ki nam bodo priskočili na pomoč. Cerkev bomo vsekakor spravili pod streho, a za nje dokončanje bo treba še veliko denarja.“

Potem nam misijonar o razmerah na misijonu še tole pove:

„župnijsko delo je pač moja prva dolžnost in mi vzame veliko časa, posebno sprejemanje ljudi. Zadnje čase je veliko revežev in vsak mi hoče razložiti svoj položaj. Seveda moram vsak primer do konca poslušati. Vtis imam, da se razmere preje slabšajo kot boljšajo. Med prebivalstvom, ki živi iz dneva v dan, ne vidim dosti upanja. Človek tu

je vesel, če je zdrav in ima nekaj riža za pod zob. Ljudi, ki prosjačijo, je vedno več, vsaj v mestih. Na podeželju so vsi revni, a imajo vsaj toliko, da ne stradajo.“

Tudi od JANEZA PUHANA CM, ki kljub temu, da na eno uho zadnje čase prav nič ne sliši, nemoteno župnikuje v Manambondro, imamo dve pismi, eno, pisano gospodu Sodju, drugo uredniku KM v Argentino. Iz pisma Francu Sodju izvemo, da se obe laični misijonarki v Tangainoniju, ki sta prvi poskus ženskega laičnega misijonskega dela na našem misijonu na Madaskarju, dobro obneseta. Takole sta pisali Puhanu v precej oddaljeni Manambondro:

„Na Tangainony in Madagaskar sva se že kar navadili in nama gre vse kot po maslu. . . Z delom sva zadovoljni in nama gre vedno bolj od rok. Je zanimivo in z vsakim dnem delava bolj samostojno. Imava tudi razne nove ideje, ki jih počasi uresničujeva.“

Na g. Sodja idejo, da bi šel kak slovenski duhovnik tja v Tangainony, je Puhan odvrnil:

„To pač ni odvisno od nas, ampak od škofa. On je pa ravno pred dobrim letom v Tangainony nastavil malgaškega duhovnika in ne kaže, da bi ga brez večje potrebe od tam jemal. A morda bo tudi do tega, da pride v Tangainony delat kdo od nas, kdaj prišlo.“

Ko piše, kako ga veseli, da so dobro zastavili priprave na misijonski simpozij v Tinjah, pripominja: „Od naših bosta na dopustu drugo leto France Buh in Rok Gajšek“, kar omenja pač z mislijo, da bi se ona dva tudi udeležila misijonskega simpozija, kar bi bilo odlično. Prvega simpozija v Rimu sta se udeležila tudi dva misijonarja na dopustu, in sicer o. Evgen Ketiš OFM iz Toga in z Madagaskarja usmiljenka Terezija Pavlič.

Uredniku KM je pa Janez Puhan o svojem delu in o razmerah tamkaj tole napisal:

„Pri nas nič posebnega. Vsi smo pridni, vsak na svojem mestu. Tudi zdravje še kar služi, a zavisi od vremena, Moje mrtvo uho je namreč za vse spremembe sila občutljivo.“

Po dolgi suši, ki je uničila precej riževih posevkov, zdaj kar naprej dežuje, tako da ne ovira le kmetov, da bi delali na polju, ampak tudi nas pri gradnji župnijske dvorane. Že precej temeljev smo naredili, tudi nekaj stebrov že stoji. Zdaj nam je zmanjkalo cementa. Ljudje pridno pomagajo pri gradnji, celo protestanti in nekristjani so nam priskočili na pomoč.

(Pripomba uredništva: Vidimo, da se vsi misijonarji na Madagaskarju trudijo, da bi za cerkveno in prosvetno življenje na farah razen cerkve povsod imeli tudi društveno dvorano, kar je nad vse koristno tako za versko kot za družbeno podvigovanje okolja.)

Zadnje čase obiskujem družine. Na domovih se lažje o tem in onem pogovorimo in tudi uredimo. Predvsem vzpodbujam starše, da bi bili zgled otrokom in jih vzgajali krščansko. Opažam namreč, da starši zaradi skrbi za vsakdanjo hrano zanemarjajo svoje krščanske dolžnosti. Povsod so veseli obiska, povsod tudi skupaj molimo in kličemo blagoslov božji na družino.

Za novo cerkev sv. Jožefa v Vangaindrano so že napravili in pripeljali strešno ogrodje, ki ga zdaj razkladajo s tovornjaka.

Mladina se pripravlja na Božič z igro. Jaz pa ga bom verjetno doživel in preživel na postojanki, ki je 49 km južno od tod. Po novem letu se bomo Slovenci sestali. Tudi obe laični misijonarki iz Tangainonyja boste prišli."

Tudi FRANCE BUH CM je pisal Francu Sodju na tretjo adventno nedeljo, in sicer s svojega novega področja, severno od Farafangane, Vohipeno. Iz njegovega pisma tudi razvidimo, kako izpolnjuje dolžnost kot generalni vikar škofije Farafangana, do katere središča ima zdaj veliko lažji dostop kot prej iz Vondrozo. Iz njegovega duhovitega pisma (on navadno vedno k svojemu pripovedovanju pripomni: To ni za objavo..., a to pot g. Sodju tega ni pripomnil, zato vsaj glavne stvari le objavimo) povzemamo sledeče o njegovem dejanju in nehanju tamkaj:

„Približna resnica o tem, da sem se glede pisanja nekako „zapustil“, je pa v mojem preseljevanju, ki ni bilo enkratno in dokončno. Da bom šel semkaj na izpraznjeno župnijo, sem zvedel že nekaj mesecev prej, a ker ni bilo nikogar, ki bi me nadomestil v Vondrozo (ker je bil moj naslednik še na dopustu), sem moral še naprej ostati in upravljati Vondrozo z vsemi podružnicami, obenem pa priti včasih sem v Vohipeno, kjer so bili ljudje tudi tedne in tedne brez maše. škof me je ustoličil v Vohipeno prvo nedeljo v avgustu. Potem sem se še vrnil v Vondrozo, nato sem potoval okrog 20. avgusta v Tananarive, pričakat

mojega naslednika, ki je prihajal z goro paketov. V nedeljo na Marijino rojstvo sem pa jaz ustoličil tu v Vohipeno župnika, mladega malgaškega škofijskega duhovnika, ki je sedaj polnopravni župnik tu v centru, jaz pa se ubadam z gospodarstvom in pa z desetimi podružnicami župnije, ki pa so vse, razen dveh, v taki razdalji oziroma bližini, da grem včasih kar v nedeljo zgodaj zjutraj in se tudi že opoldne vrnem, kakor sem to storil danes, da Ti tole napišem. Fizično ni zame niti četrtno tolikega napora, kot ga je bilo treba v Vondrozo, kjer sem moral veliko pešačiti. Zato sem pa tudi nekaj kilogramov teže pridobil, se mi zdi. Sicer pa preveč maščobe ni dobro za srce.

No, pa nisem končal s svojim preseljevanjem: Ko sem ustoličil tukajšnjega župnika, sem isto storil naslednjo nedeljo s svojim naslednikom v Vondrozo in eno nedeljo zatem še v Kariangi, prejšnji center vondroške župnije. Tako sem šele zadnjo nedeljo v septembru lahko opravil prvo turnejo po svojem novem področju. Potem sem dolge tedne urejal in preurejal svoj brlog in prav na dan srečanja Reagana z Gorbačem sem se prvič tuširal s toplo vodo. No, sedaj je vse utečeno in sem se tudi pisemsko že skoraj spravil na kopno. Moram priznati, da mi zvečer večkrat zmanjka volje za pisanje. Električno sicer imamo do polnoči in zjutraj od šestih naprej. A elektrika še ni vse. Imava pa dobrega kuharja. Pošto dobivam dvakrat na teden. Pogrešam pa vrt. Tudi naši fantje so sedaj toliko vljudni, da se ustavijo pri meni, če gredo kam na pot proti severu, saj morajo mimo mene. Letonja Jože je pa celo nekaj dni ostal pri meni in mi marsikaj „postoril“. A dela bi imel še in še, pa ga je vleklo v Tangainony k našima dekletoma... Razumljivo... (No, gospod Jože je gotovo šel v Tangainony tudi na kako delo; op. ur.)

Prejšnji teden sem prejel pismo od nadškofa in mons. Mikuža, iz katerega sem razbral, da nas prihodnje leto pride obiskat sam gospod nadškof. To bo morda dalo Madagaskarju spet nov ugled in doma vzbudilo še kakšen poklic. Iz Francije, ki je nekdanj zalagala deželo z misijonarji, že leta ni prirastka. Od tistih, ki so tu, nekateri starejši cagajo, tudi kakšen bolan se dobi, tako da je škof rade volje sprejel vizitatorjev predlog, da zaprosi poljsko družbeno provinco za dva sobrata. Tako bomo lahko kmalu pisali, da sta Ciril in Metod pokristjanila Madagaskar...“

Iz Tananarive, glavnega mesta Madagaskarja, kamor je bil s slovenskega misijonskega področja prestavljen pod družbenim vidikom, da vzgaja domače malgaške lazariste, se je vsaj kratko oglasil tudi bivši misijonar v Ranomeni in kasneje v Ankarani ROK GAJŠEK. Ko nam vošči vesele božične praznike in blagoslovljeno novo leto, se zanima za sobrate in tudi za Jankota Erjavca, ki je pri njem tako lepo deloval, potem pa pripomni:

„Jaz sem, kot že veste, od septembra naprej tukaj v glavnem mestu. Določili so mi delo pri lazaristovskih bogoslovcih. Le pomalem se privajam v novo okolje. Tudi Vam se lepo priporočam v molitev!“

Že preje smo čuli, da je bil Rok Gajšek poslan na to, fizično vsekakor lažje delo tudi radi njegovega slabotnega zdravja. Upajmo, da

Na tej sliki je srednji misijonar Rok Gajšek, ki je sedaj vodja lazaristovskih bogoslovcev v glavnem mestu; ob njem na levi je bivši laični misijonar Marko Vilfan, na desni pa Rado Sušnik. To je bilo slikano, ko je bil obiskovalec v Ranomeni na Madagaskarju.

se bo poleg vživetja v nove razmere in delo tudi telesno okrepil, saj je še mlad in Bog ve, kaj ga še vse čaka na Madagaskarju, morda še težje delovno področje v prihodnosti.

V imenu obeh laičnih misijonark se nam je v začetku decembra z božičnimi voščili in dragocenimi vrsticami oglasila ANICA TOMAŽIČ iz Tangainonyja. Takole piše:

„Danes sem prejela Vaše prijazno pismo, za katerega se Vam lepo zahvaljujem. Tudi Dorti je vesela pozdravov in zanimanja. Prav radi tega Vam želim zelo hitro odgovoriti.

Z Dorti že nekaj časa zbirava zanimive posnetke (črno-bele) in pripravlja zapis o najinem življenju in delu. Radi bi predstavili najino odločitev, pričakovanja, pa tudi življenje in navade ljudi, s katerimi se srečujeva. Zato pa bi radi, da tistega članka o malgaški smrti ne bi objavili kot prvega, temveč bi bila za začetek bolj primerna ta najina predstavitev. Seveda, če imate že vse pripravljeno za objavo prvega poslanega, se ne da spremeniti. (Zares je bil ta članek misijonarke Tomažič že natisnjen, ko smo prejeli tole njeno pismo; op. ur.) Z Dorti bova skušali članek, ki ga pripravljave skupaj, čim preje končati in odposlati, kolikor bo nama čas dopuščal. Dela je veliko, saj je vsak dan ogromno bolnikov, ki pridejo po pomoč.“

Pri KM se napovedanega članka že naprej veseli ne le uredništvo, ampak tudi vsa množica naših bralcev, kajti članek obeta biti res posrečena predstavitev naših malgaških laičnih misijonark. Upamo, da stvar kmalu prejmemo in čim preje objavimo!

Končno se nam je iz Ambositre oglasil TONE KERIN CM, ki tam proti sredini dežele študira malgaški jezik, skupaj z drugim novim misijonarjem Lojzetom Letonjo CM. Ko bosta po dobrega pol leta intenzivnega jezikovnega študija končala to učno dobo, bo šel Tone Kerin v malgaški novicijat Misijonske družbe, da tam opravi to dobo redovne formacije, dočim bo Lojze Letonja že šel k sobratom na jug v Farafangansko škofijo, kjer ga že komaj pričakujejo, da zadela vrzel,

Novi malgaški misijonar Tone Kerin CM, ki je vstopil k lazaristom takoj po svoji novi maši kot škofijski duhovnik.

Malgaško ljudstvo množično spremlja svojega rojaka k mašniškemu posvečenju. (Slika je povzeta iz nemške misijonske revije.) Zlasti na jugu dežele, kjer delujejo naši misijonarji, je za duhovniške poklice zelo hudo, zato morajo naši misijonarji skrbeti za evangelizacijo zelo obširnih področij. Še dolgo ne bo tamkaj dovolj domačih duhovnikov in bodo misijonarji, tudi slovenski, neobhodno potrebni za razvoj krščanstva na jugu Madagaskarja.

ki je nastala, ko je Rok Gajšek moral iti v glavno mesto otoka za formacijo družbenega duhovniškega naraščaja.

Kerinovo kratko pismo z dne 8. XII. je izraz plemenitega človeka, ki je po novi maši kot duhovnik ljubljanske škofije vstopil k lazarištom prav zato, da bi pomnožil število Gospodovih delavcev na področju slovenskega malgaškega misijona. Piše:

„Čeprav Vas osebno ne poznam, mi srce ne da miru, dokler se Vam ne zahvalim prav iz srca za vse, karkoli ste in še boste storili za slovenski misijon na Madagaskarju! Ob tej priložnosti Vam želim blagoslovljen Božič, poln miru in ljubezni, v novem letu pa božjega blagoslova, da bi začeto delo mogli nadaljevati. V kratkem se Vam javim kaj več.“

S temi misijonarjevimi željami, ki jih prenesemo na vse misijonske prijatelje, zaključujemo ta zapis „Kako pa kaj na Madagaskarju?“.

SE TRETJIČ V ČRNO AFRIKO

L.L. C.M.

Z ZDRAVKOM KRAVOSOM PO KAMERUNU.

Po prihodu na kraj Zdravkovega delovanja mi je misijonar zjutraj povedal to in ono o deželi in tem misijonu. Tod živi rod Ewondo na področju 100 km krog in krog Yaunde in je zelo številen. Iz tega rodu izhaja tudi sedanji državni predsednik. Ta rod je skoraj v celoti pokristjanjen, 80% prebivalcev je katoliških, ostali so protestanti. Cerkev je leta 1984 obhajala 100-letnico misijonskega dela v deželi, v kateri je seveda poleg kristjanov veliko mohamedancev, v notranjosti dežele pa animistov. A stoletna prizadevanja misijonarjev so doživela obilen božji blagoslov, za katerega sem se pri jutranji maši v bratovski kapeli, pri kateri je bil tudi Zdravko, Bogu zahvalil.

Po zajtrku v obednici me je Zdravko peljal malo naokrog, da si ogledam misijon. Bratovski kolegij je pač le en del misijona. Kolegij sestoji iz več glavnih poslopij pcdolgovate oblike, ki stoje drugo ob drugem nasproti nekakemu parku; v sredi je hiša bratov s kapelo, obednico in razvedrilnico, desno in levo poslopij s stanovanjskimi prostori za brate; v bližini Zdrav-

Pogled na kolegij bratov maristov v kraju Akono, kjer je deloval brat Kravos, ko ga je obiskal naš urednik.

Cerkev na misijonu Akono.

kove sobe je bila meni dodeljena. Skoraj nasproti tem poslopjem so na oni strani parka stala ostala poslopja za razrede gimnazije, za internat študentov in posebej študentk in gospodarsko poslopje. Šolski prostori so bili na zunanaj zelo lepi in urejeni; vanje nisem pogledal, ker so bili zaklenjeni radi počitniškega časa. Tu študentje po končani srednji šoli dobijo državno veljavno diplomo; tedaj jih je bilo kakih 460 in so bili večinoma katoličani.

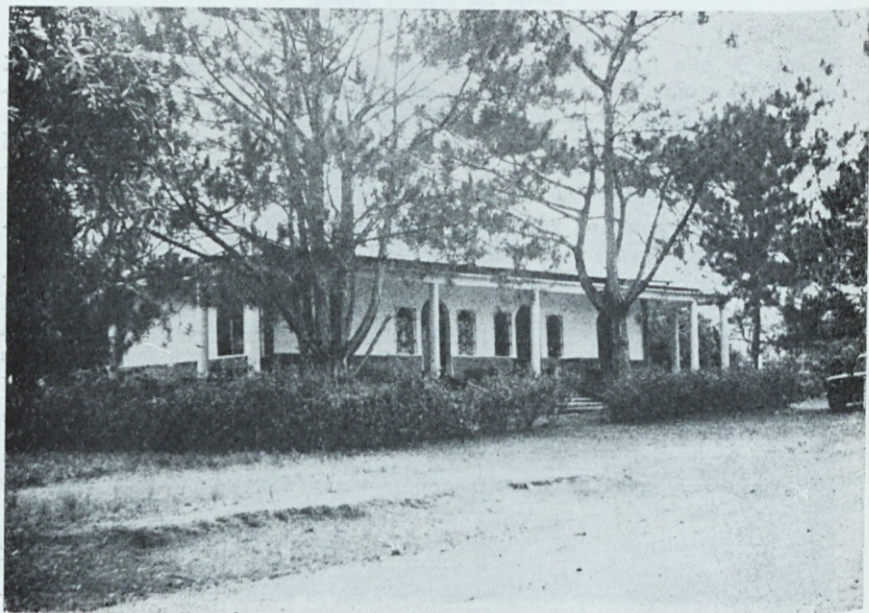
Prečkala sva park, na katerega sredini stoji jambor, in zapustila bratovsko naselbino. Šla sva mimo sestrskega samostana, kjer sva ponoči pustila obiskovalke iz Francije. Tukajšnje sestre so prišle pred 40 leti delovat iz francoske Alzacije in so iz Družbe Svetega Križa, dočim so bratje maristi prišli delovat sem leta 1968 po izgonu iz dežele Congo-Brezataville. Kajpada sestre poleg vsega drugega vodijo dekliški internat. Še naprej od sester sva zagledala veliko cerkev misijona Akono, ki ga vodijo španski kletijanci; ob cerkvi poslopje starega semenišča, v katerem imajo kletijanci sedaj novicijat svoje družbe za domačinske poklice, katerih je pet, dva iz Kame-runu, trije pa iz Zaira. Cerkev z dvema stolpoma je starejše gradnje, priča pa o uspešnem prizadevanju predhodnikov tega misijona za pokristjanjenje dežele.

Ko mi je Zdravko vse to razkazal in razložil, je pa že postalo vroče in se mi je, neprespanemu radi ponočnega potovanja, zahotelo počitka, ki sem si ga tudi kako dobro uro privoščil. A časa ni kazalo izgubljati. Z Zdrav-

kom sva šla malo na deželo, na misijon s podobnim imenom, Akongo. Vozila sva se po hriboviti pokrajini in prišla do velike cerkve na vzpetini, ki je imela mogočen prezbiterij in v številnih oknih okrog in okrog vitroje, o katerih mi je Zdravko pravil, da jih je izdelal sam misijonar, ki tukaj že vrsto let deluje; cerkev je bila tedaj stara komaj 20 let. Ob njej stoji ločeno visok zvonik, v katerem so vidni trije zvonovi. Farno poslopje je blizu zraven kakih 100 m. stran. Ker prav tedaj župnika ni bilo doma, sva šla k naselbini sester, ki leži niže pod misijonom, kjer imajo dispanzer. Tam sva našla tri sestre, dve Kanadčanki in eno domačinko. Povabile so naju na kosilo, h kateremu je prišel tudi misijonar, po rodu Francoz. Sestre z župnikom so Zdravku potožile, da vodnjak, ki oskrbuje s pitno vodo misijon, izgublja to dragoceno tekočino. Z Zdravkom sva se spustila v grapo pod misijonom, kjer je Zdravko ugotovil, zakaj to: radi dolgotrajne suše je vodna raven pričela upadati. Dogovoril se je z misijonarjem in sestrami, da pride v bližnjih dneh vodnjak poglobiti; on je namreč v deželi izkopal že veliko vodnjakov.

Poslovala sva se od prijaznih misijonarjev-garačev in se vrnila na misijon, kjer deluje Zdravko. Po poti me je opozoril na to in ono posebnost, ki sva nanjo naletela, na primer: Pred vsako hišo je bil grob s križem, ker prebivalci kar pri domu pokopavajo svoje. Videval sem tudi koze, ki so bežale pred vozilom, a so skoraj vse imele nad glavo približno kak meter dolgo preklo. Ne spomnim se, ali sem Zdravkoto vprašal ali ne, zakaj to,

Misijonska hiša misijona Akongo.

Velika cerkev na misijonu Akongo, pred njo zvonik.

kajti pozornost sta mi vzbudili dve mladi mami z otroci, ki ju je Zdravko vzel na najin džip zadaj, ker sta prosili. Vljudno sem ju pozdravil, kot se spodobi, z madam-gospe, a me je Zdravko popravil, da sta madmaselle-gospodični, ker nimata moža; tu dekleta dobe otroka tako priložnostno, ne da bi si z moškimi ostvarili družino, seveda ne v vseh primerih.

Prideva v Zavod in ugotoviva, da elektrika ne deluje, zato tudi vode v umivalniku ni bilo. Večerjamo ribe, ki so jih bratom pripravile sestre v svoji kuhinji, ki so bolj iznajdljive in so uspele skuhati — brez vode..., pa so bile ribe kljub temu zelo okusne. Po večerji si imava z Zdravkom veliko povedati, za zaključek, hodeč ob poslopih gimnazije in uživajoč večerni hlad, zmoliva skupaj rožni venec, kajpada po slovensko, nakar grem k počitku.

Zdravko me zbudi ob tri četrt na šest in mi v umivalniku prinese vode, da se osvežim. Potem v kapeli mašujem po slovensko s francoskimi vložki, berilo bere Zdravko, navzoči so pa vsi drugi bratje. Po zajtrku se od vseh poslovim in se zahvalim za gostoljubje, spravim skupaj vse svoje stvari in spet z Zdravkom na pot, in sicer nazaj v Yaunde. Tam na škofiji vprašava brata Denisa, če so že dosegli zame listek za nadaljevanje poleta. Greva na potovalno agencijo, kjer doseževa polet iz Yaunde preko Duale v Togo za sredo 13. julija; torej bo treba do tedaj mirno čakati. Tisti dan je bila sobota. Razen potovalne agencije so bile vse trgovine zaprte, ne radi sobote,

ko se sicer dela, ampak radi mohamedanskega posta ramazana, kar kaže, da kamerunska državna ustava spoštuje vsa glavna verstva.

Zdravko se je bil že preje namenil, da me do odleta v Togo nastani v drugem zavodu kamerunskih šolskih bratov maristov, in sicer v kraju Saa, zato sva se odpravila kar tja. V začetku je avto vozil po čisto novi asfaltirani cesti, ki je v drugem delu prešla v gozdno pot, a sva bila kar hitro na cilju. Sredi gozdnate pokrajine se je odprla prostorna jasa, na kateri so maristi postavili svojo šolo. Tja sva prišla ob pol ene opoldne. Ko je Zdravkov avto ustavil pred osrednjim poslopjem, nama je prišel naproti Zdravkov predstavnik, provincial maristov, in je posebno obiskovalcu izrekel dobrodošlico. Pospremil naju je v hišo, kjer so bili v obednici zbrani poleg provinciala Zdravkovi sobratje in naju povabili h kosilu. Zavod je bil podobno grajen kakor oni v Akono, le precej manjši, a vse lepo urejeno. V kraju vodi župnijo francoski misijonar, ki z njim sodeluje duhovnik domačin. Tudi tu je samostan redovnic.

Med temi prijaznimi ljudmi bom torej preživel z misijonarjem Zdravkom še nekaj dni do odhoda v Togo, poslednjo misijonsko deželo, ki mi jo je obiskati. Po obedu me je Zdravko odpeljal v sobo h počitku, dočim se je on med tem spravil k popraviljanju nekega motorja. Ko je to uredil, me je povabil v svojo sobo blizu moje h kavici. Vprašal sem ga, ali ne bom v nadlego Zavodu, ko bom ostal tu kar tri dni in več, pa me je misijonar

Sestrski samostan pod misijonom Akongo; tu vzdržujejo sestre dispanzer. V grapo pod dispanzerjem sva šla z Zdravkom pogledat, zakaj v vodnjaku zmanjkuje vode.

Župnik-misijonar kraja Akongo; zraven Zdravko, sestra domačinka in ostali dve misijonarki.

zavrnil, češ da bom že videl, kako prijazni so ti njegovi sobratje. Res sem to doživel že pri večerji, na verandi, ki je bila nekako slavnostna v pozdrav obiskovalcu in je bila miza okrašena s cvetjem, jedila pa najboljša, kar jih je kuhar spravil skupaj. Pri mizi je bil seveda središče pozornosti Zdravko, saj jaz v francoščini komaj kaj lahko rečem; vse je zabaval s svojim duhovitim pripovedovanjem. Provincial je ob koncu večerje iz pozornosti do obiskovalca, ki je po izvoru iz Jugoslavije, navil na gramofon ploščo Izbor jugoslovanskih pesmi, ki so pa bile po veliki večini orientalske in slovenskim ter drugih ušesom nikakor niso prijale; z Zdravkom sva razložila, da to ni glasba najine dežele. Zaman smo čakali kaj našega. Kar oddahnili smo se, ko je provincial ploščo zamenjal. Še tu v sredi Afrike sem moral doživeti, kako raznolika je kultura narodov Jugoslavije in kako različna je naša od one južnih bratov.

Po slabo prespani noči v vročem in vlažnem ozračju sem ob 6 zjutraj vstal in šel v kapelo maševat. Bila je nedelja. Pri službi božji, pri kateri so morali navzoči vljudno potrpeti z mojo izgovarjavo, kadar sem molil francoske molitve, sem najvažnejše dele posvetitve opravil po slovensko; navzoči so bili bratje, sestre in nekaj vernikov. Pri zajtrku je bil navzoč tudi brat iz Mehike, s katerim sem skušal govoriti po špansko. A ne le tu in to pot, vedno, kadar sem na potovanju skušal govoriti v tem jeziku, ki ga kolikor toliko obvladam, so mi neprestano namesto španskih prihajale v misel besede drugih jezikov, pred vsem nemškega, kar mi je povzročalo

pred sogovornikom španskega jezika zadrego, saj je izgledalo, da španskega niti ne znam ne... To se je pač dogajalo meni, ker sem trd za jezike, dočim tega pri drugih nisem opazil.

Ob pol devetih me Zdravko odpelje na drug, malo bolj oddaljeni misijon. Tedad se mi je pa vzradovalo srce, kajti podoživljal sem to, kar mi je bilo v moji mladosti, kadar sem bil na počitnicah na deželi, običajno, a nepozabno. K farni cerkvi, ki je stala visoko na vzpetini, so se od vseh strani zgrinjale množice vernikov, praznično oblečenih; ker je bil še čas za začetek službe božje, so skupine ostajale pred cerkvijo in kramljale. Cerkev, velika in prostorna, a preprosto zidana, se je kmalu napolnila. Zdravko me je peljal vanjo skozi stranska vrata blizu prezbiterija, da sem bil blizu glavnega oltarja in čisto zraven pevskega zbora, ki ga je sestavljalo v glavnem žensvo. Pred zborom, bi rekel, črnske orgle, pet primitivnih glasbil, enakih, a različne velikosti ki so bile nastavljene nad votlimi debli, da se je zvok povečal; pred vsakim inštrumentom je stal mladec in s tolkalom v roki udarjal po deščicah ter ostvarjal melodije; vsemu skupaj so bobni različnih velikosti in oblik dajali ritem, po katerem je zbor prepeval domače verske melodije. Nekaj edinstvenega, česar v Afriki dotlej v tej obliki še nisem doživel. K oltarju je pristopil kakih 50 let stari misijonar s kozjo bradico, maševal in pridigal. Vse dogajanje na oltarju je spremljal zbor, s katerim je pogosto pritegnila vsa množica v cerkvi. Ženske v zboru so petje spremljale z ritmičnimi gibi telesa in rok, vse smiselno. Pri Slavi in Svet in še

Še drug zavod maristov v Kamerunu, kjer je dolgo vrsto let deloval Zdravko Kravos, preden je odšel v Zambijo.

V vsakem maristovskih zavodov so študirale in prejemale krščanska spoznanja stotine mladine; eden od razredov na tej sliki.

kje so vzele iz svojih bisag nekake pahljače in jih ritmično vihtele nad glavami, potem jih pa spet skrbno spravile kot kak spoštovanja vreden liturgični predmet. Pri obhajilu vernikov so se duhovniku pridružili štirje moški, najbrže katehisti, oblečeni v bele halje, in so župniku pomagali obhajati množice. Ena izmed zborov je po prejemu obhajila s posodico v roki prosila misijonarja, naj ji položi v posodico eno od posvečenih hostij, posodico skrbno in spoštljivo spravila v bisago in šla na svoje mesto; verjetno bo Najsvetejše nesla domov kakemu bolniku ali starčku. Pri tej maši sem bil ganjen kot še pri nobeni drugi doslej, kajti vse je izražalo globoko vero tega preprostega kamerunskega ljudstva, ki v Bogu išče in najde bistveno vrednoto svojega življenja.

Sem pa doživel pri tej maši tudi humoristično noto: ko je na koncu duhovnik nekaj ljudstvu oznanjal, sta prišla do veljave tudi dva slaboumna vernika: Neka ženska se mu je približala pred oltar in mu neprestano segala v besedo; neki mlajši mož je pa stalno hodil po cerkvi gor in dol. Zanimivo, da sta se tako sprostila šele med oznanili, ko je bila maša že končana. Tako mašnik kot reditelji, ki so sicer v cerkvi ves čas skrbeli za red, zlasti med otročadjo, so oba norčka pustili lepo pri miru in je kazalo, da je bilo verno ljudstvo tega že navajeno, pa je kljub temu imelo pri tem svojo zabavo ob koncu maše.

Po maši sva šla z Zdravkom k zakristiji, iz katere je prišel misijonar, da bi se z verniki, ki so se želeli z njim kaj pomeniti, pogovoril. Veliko jih je bilo, tako da sva se z Zdravkom kar težko pririnila do njega in ga pozdra-

vila; čestital sem mu k lepi liturgiji. Potem me je Zdravko peljal kakih 200 m na desno od cerkve, kjer je stal samostan redovnic, da sva še nje pozdravila. Prijazno sta nama postregli s hladilno pijačo. Od tam sem mogel videti, kako so se ljudje po maši spuščali v gručah nizdol, vračajoč se na svoje domove, veseli, da so dali „Bogu, kar je božjega“, čast, in zadovoljni, da so se okrepčali z božjo besedo in sveto evharistijo, Kruhomo močnih, za napore vsakdanjega življenja, ki jih čakajo med tednom. Ena od sester bo odpotovala naslednji dan tja, kjer sva bila v soboto popoldne na obisku, ker je bila tja prestavljena. Tu bo pa ostala ena sama, ker ni poklicev, dela med ženstvom sredi tega dobrega ljudstva pa toliko... Čutila sva bolečino teh misijonark spričo nemoči radi pomanjkanja sester; tako lepa postojanka, pa skoraj osamljena. Tudi tu velja Gospodova beseda: Prosite Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svajo žetev...!

Ko sva po drugi poti šla nazaj domov, sva videla novi most čez največjo reko v Kamerunu, ki ga je zgradila organizacija „Otroci sveta“, da more mladež te pokrajine obiskovati šole onstran reke. A tudi tu se je doživelo, kako včasih dobronamerno žrtvovani denar izgine v druge roke: Ko so predstavniki organizacije prišli čez leto dni pogledat, kako dela napredujejo, niso videli še nič, denar, ki so ga bili naklonili, je pa izginil. Kako je potem le prišlo do tega dolgega mostu, mi Zdravko ni povedal. Malo naprej mi je pokazal rojstno hišo domačega kamerunskega nadškofa, ki je svojim staršem dal pred hišo postaviti lepo grobnico, v kateri počivata.

Prišedši domov, sva šla h kosilu, h kateremu so bile povabljene tudi štiri redovnice, dve, ki stalno sodelujeta v šoli bratov, dve pa obiskovalki, podobno kot jaz. Jedli smo tudi „kamerone“, morske živalice, ki so jih francoski zavojevalci tako imenovali kot posebnost osvojene dežele; beseda pomeni „morski rak“ in po njej se imenuje vsa dežela.

Po ganljivem liturgičnem doživetju pri dopoldanski maši in po dobrem nedeljskem kosilu se mi je počitek prilgel. Po kavici sva z Zdravkom vsa doživljata komentirala, nato sva šla pa oba v kapelo, kjer je bila molitvena ura ob četrtna sedem. Oblekel sem se liturgično in izpostavil Najsvetejše, pred katerim so bratje in sestre skupaj lep čas molili in prepevali. Ob koncu me je Zdravko povabil, da z Najsvetejšim podelim blagoslov in ga spravim v tabernakelj. Ko so navadno brez duhovnika, izpostavi Najsvetejše in ga spravi eden od bratov na ta način, da odpre in zapre po molitveni uri tabernakelj.

Ponedeljek, 11. julija 1984. Takoj po zajtrku grem z Zdravkom spet na pot. Skozi mesto Saa sva po kaki uri vožnje prišla v kraj Obessa, kjer je Zdravko 10 let deloval, preden je prišel v Akono. Bratje so opustili kolegij radi pomanjkanja osebja. Zdaj je tam vse „pusto in prazno“. Še vedno pa je v kraju misijonar in nekaj sester, ki vodijo dispanzer za podhranjene otroke in pa bolnišnico, seveda prav majhno. Tam sva naletela na laično misijonarko, francosko „prostovoljko“, kakor jih imenujejo. Ko sva stopala med prosljpi Zavoda po praznih, zaprašenih sobah, ki so stala drugo zraven drugega po zaraščeni vzpetini, sva obstala pred spomenikom enega od pokojnih bratov. V to zapuščenost in smrtni spomin se je ne vem od kod približala stara žena, ki jo je Zdravko poznal; tožila mu je o svoji revii,

Spomenik zedinjenja Kameruna v Yaundé.

in Zdravko ji je poklonil 1.000 kameruncev, kar lepa miloščina. Odšla sva s tega skoraj turobnega kraja, zapuščenega vzgojnega zavoda. Kar nekam dirnilo naju je veselo čebljanje treh žena, ki sva jih z avtom došla na poti; viharno so pozdravile znanega jim in priljubljenega brata, ki so ga nepričakovano in po dolgem času doživele in ki je v desetih letih delovanja med temi ljudmi toliko dobrega storil prebivalstvu ne le kot profesor v šoli za njihove otroke, ampak tudi, ko je s kopanjem vodnjakov v teh krajih tolikim pomagal do zdrave pitne vode, in z drugimi uslugami.

Zdravko je znal dobro izrabiti čas mojega obiskanja. Peljal me je na ogled še glavnega mesteca plemena Bafia, s tem imenom. Tam sva se srečala s tremi salezijanci in sestrami, ki vodijo dispanzer; od sester je bila ena bolničarka, druga pa ravnateljica katoliške šole. Še naprej je Zdravko z vozilom zapeljal v gozdnati kraj in je tam obiskal starega misijonarja, ki mu je bil spovednik v času dolgotrajnega delovanja v Ombessi. Ta misijon je pač primer primitivnosti: cerkev, župnišče in vse je bilo sila revno, stranišče kot pri nas na deželi pred sto leti, za vodo služi misijonarju deževnica, ki se mu nabira v plastičnem balonu na tleh zraven hišice. Pri priletnem misijonarju se včasih zadržujejo trije fantiči, ki mu v tem in onem pomagajo. Na njegov namig so šli v cerkev zraven in tam pokazali svoje muzično znanje; iz inštrumenta, ki sem ga doživel prejšnji dan pri čudoviti službi božji na drugem misijonu, seveda veliko manjšega in primitivnega, so fantiči skušali izvabljeti s tolkali melodije, pa je bilo vse samo udarja-

nje brez harmonije. Dobri misijonar-samotar naju je potem povabil v hišo in nama postregel z najboljšim, kar je imel: dve jajci za vsakega, nekaj pogretega konzerviranega graha in malo kave s kruhom. Tudi to je bilo primitivno...

Po poti domov mi je misijonar ob gozdni poti pokazal nekaj dreves kakavovcev in mi povedal, kako se iz njih pridobiva ta po vsem svetu cenjena tvar, ki služi za čokoladne izdelke. Iz debla drevesa kakavovcev poženejo sadeži, ki vsebujejo velika zrna, katere je treba posušiti in zdrobiti, kar potem v tovarnah še drugače pripravijo za uporabo. Seveda mi je še marsikaj drugega razlagal, ko sva se vozila sem in tja.

Ko sva se s tega obiskovanja Zdravkovih nekdanjih delokrogov vrnila v Saa na postojanko bratov maristov okrog treh popoldne, je bilo nebo povsem jasno in sonce je ozračje silno ogrevalo. Pod tušem sem se osvežil in se zleknil na ležišče. Ko sva bila midva na podeželju, je med tem eden bratov odpeljal obe obiskovalki nazaj v Yaunde in šel zraven iskat tudi moj letalski listek z rezerviranim sedežem, kar mi je prinesel k večerji.

Naslednji dan, v torek, sem se poslovil od nad vse prijaznih in gostoljubnih Zdravkovih sobratov in predstojnika in se za vse zahvalil, pa sva z Zdravkom odpotovala v Yaunde, kjer sva se naselila spet pri bratih La Salle, kjer bova prenočila. Popoldne sem spremljal Zdravkota v mesto, kjer je zaman skušal po raznih redovnih hišah telefonirati, ker je imel marsikaj urediti, a zaman. Peljal me je še na kavico v neki boljši bar, iz katerega sem mogel skozi okno opazovati življenje na cesti. Ko prideva nazaj k bratom La Salle, sva se udeležila svete maše (ki sem jo sicer že zjutraj daroval v Saa), ki je bila za člane raznih vej kamerunske Katoliške akcije in jo je daroval misijonar Fidei Donum, se pravi, misijonar, ki ga je poslala na delo v misijone kaka evropska škofija (kakor na našem malgaškem misijonu ne delujejo le lazaristi, ampak tudi dva škofijska duhovnika „Fidei Donum“ Slabe in Štolcer). Tudi sem na steni skupne sobe opazil slikovit koledar teh organizacij, iz česar je mogoče sklepati, da te razne veje KA (JEC, JAC in JOC) v Kamerunu živahno delujejo.

V sredo zjutraj, zadnji dan mojega bivanja v Kamerunu, sem maševal že zjutraj ob šestih. Hitro popijevo kavo in hitiva na letališče. Pri oddaji prtljage sem oddal kovček le do Duale, iz varnosti, da mi ga na poletu naprej v Togo kje ne zamešajo, kar se je kasneje izkazalo za umestno, o čemer ob prihodnjem zapisu. Letalo je imelo malo zamude, a ob 9.15 smo odleteli. Kajpada sem se preje pristrčno poslovil od nad vse ljubeznivega misijonarja Zdravkota, ki je potem še s terase mahal v slovo odhajajočemu obiskovalcu.

Tako sem se poslovil od predzadnje dežele mojih misijskih obiskovanj. Hvaležen sem Zdravkotu Kravosu, ki si je vzel čas in trud in mi pokazal veliko tega cvetočega kamerunskega misijona. Odslej bom vedel za Kamerun ne le po vsem svetu pozornost vzbujajočem kamerunskem nogometnem moštvu na zadnjem svetovnem nogometnem prvenstvu, ampak po še vse odličnejšem dosežku: živahni rasti Kristusove Cerkve med Kamerunci.

(Sledi.)

PO MISIJONSKEM SVETU

Piše Franc Sodja CM.

TIMOR — to je najbolj vzhodno ležeči otok Indonezije. Prej je bil razdeljen na nizozemsko in portugalsko kolonijo. Ko so Nizozemci dali svoji koloniji svobodo, so novi oblastniki nasilno zavzeli tudi vzhodni del Timora. Ta otok je najbolj katoliški, posebno ta del, ki je bil pod Portugali. Nasilje ne izvajajo samo nad domačini, ki neradi priznavajo novo oblast. Na poseben način šikanirajo Cerkev. Cerkev ima težko stališče. Indonezijska vlada hoče pridobiti Cerkev, da ji pomaga osvojiti popolnoma tudi ta del. Da bolje razumemo položaj, moramo povedati, da je v Indoneziji 92 odstotkov prebivalcev muslimanov, samo dva odstotka sta katoliška. Otok Timor pa šteje 80 odstotkov katoličanov. In prav zaradi tega, da ohranijo svojo posebnost, se ljudje oklepajo Cerkve. Apostolski administrator msgr. Belapravi: „če bi Cerkev to vladno vlogo sprejela, ji ljudstvo ne bi več zaupalo in bi se od nje odvrnilo. To pa je tudi želja indonezijske vlade.“ Lani je bilo objavljeno v Lizboni odprto pismo katoličanov, ki apelirajo na „svetovno vest“ in obveščajo, kaj se dogaja na Timoru. V pismu prosijo, naj se zlasti Cerkev ne da preslepiti indonezijski propagandi. Samo mednarodni pritisk lahko prepreči indonezijskemu režimu, da bi izvršil načrt iztrebljenja Timorcev.

MATI TEREZIJA — je za slavje svoje 75-letnice odklonila banket. Namesto tega so molili. Med ljudi je razdelila misel sv. Frančiška Asiškega: Gospod, naredi me za orodje

miru! Denar za odkazano večerjo je poklonila kalkutskim revežem. Navadno poznamo to ženo pod imenom svetovno znana. Težko pa je še za nas, kaj za druge, izgovoriti njeno pravo albansko ime: Agnes Bojaxhiu.

KITAJSKI BUDISTI so pred 24 leti izstopili iz Svetovne budistične zveze. 1984. pa so se vrnili in se udeležili konference v Colombo, v Sri Lanki. Od vseh 900 milijonov budistov na svetu jih je na Kitajskem 150 milijonov. In na zborovanju so se ponudili, da bi bili kitajski budisti gostitelji na naslednji svetovni budistični konferenci.

V AFR. GVINEJI so privatne šole spet dovoljene. Znani diktator Sekou Touré je leta 1961 podržaval vse privatne šole. Tedaj je bilo katoliških šol 60. Zdaj je vlada dovolila privatne šole, samo pod pogojem, da bo učiteljski kader kvalificiran. In da dobi službo, niti ni potrebno državljanstvo. Tako je spet odprta pot delovanju katoliških šol in tujim misijonarjem.

MOZAMBIK je zatiral misijonsko delo. Tuji misijonarji so večinoma odšli iz dežele. Cerkev je vztrajala in se v vsakem novem položaju znašla, kolikor se je pač dalo. Sad te vzdržljivosti je popuščanje vlade. Ko muči Mozambik podobno kot Etiopijo neugnana suša, si vlada ne more sama pomagati. Zdaj je sodelovanje Cerkve spet dobrodošlo. In vlada je šla tako daleč, da je pristala na to, da bo dajala vizume novim misijonarjem.

ZEDINJENJE je postalo posebno v misijskih deželah pereče. Švicarski evangeličanski teolog Lukas Vischer je na luteranskem simpoziju v Budapešti dejal, da ni več dovolj izdajati listine na raznih zborovanjih. Treba je pristopiti h konkretnim rešitvam. In za eno takih konkretnih rešitev smatra, da se katoliška Cerkev priključi Svetovnemu svetu Cerква. To je prav tisto, kar nas more zbliževati: želja po zedinjenju od vseh strani. In za misijsko delo v prihodnjem tisočletju bi bilo prav zedinjenje trden temelj in veliko upanje.

V ZAIRE postajajo velike župnije problem. Teško je obvladati 50.000 ljudi v eni sami župnijski skupnosti. In te skupnosti niso podobne onim v Južni Ameriki, kjer so katoličani velikokrat bolj v kartoteki (če so) kakor v cerkvi. V Zaire so cerkve polne. Pomanjkanje duhovnikov je zato posebej pereče. Ljudi zelo priteguje to, da je liturgija vsa prežeta afriške kulture. Zdaj čutijo, da je njihova. Zato jo radi obiskujejo. Nastaja pa vprašanje, ali je to dovolj. Kardinal Malula je začel z organizacijo bazičnih skupnosti. Saj to rešitev so začeli iskati po mnogih krajih. V katehizacijo in v vodstvo teh skupnosti so pritegnjeni katehisti, redovnice, posebno trenirani laični apostoli. Tako imenovani „mokambi“ so postali skoraj pravi župniki. Duhovnik, ki prihaja zato, da mašuje in daje odvezo, je bolj njegov svetovalec. To je v cerkvi nov poizkus, ki še ni dognan. Treba bo prej precej čakati na rezultate. Dokazujejo pa taki tvegani koraki, da afriška Cerkev že rešuje sama svoje probleme. A nič manj ne prosi pomoči iz krščanskih dežel. In treba je pomisliti, da je precej drugačen položaj v glavnem večmilijonskem mestu, kakor kje

v džungli. Dovolj, da beremo pisma našega misijonarja Pačnika.

KARMELIČANKE IN MISIJONI, o tej temi bi se dalo veliko pisati. Navadno o teh ženah, ki živijo skrito življenje molitve in pokore, malo beremo. So pa v središču življenja Cerkve. Ena njih, sv. Terezija iz Lisieu je odkrila v tem svoje poslanstvo: biti ljubezen sredi Cerkve. Njeno hrepenenje ni izvzelo nobene dežele. Rada bi šla na vse konce sveta, na sever in jug, na vzhod in zahod, da bi povsod zasajala križ. Ni prestopila obzidja karmela. In vendar jo danes častimo kot zavetnico misijonov. Kolikega pomena je za Cerkev, da je na svetu, da, tudi v misijonih, 830 samostanov, v katerih 13.000 karmeličank v tihoti, molitvi in pokori rešuje svet. Tudi misijski časopisi o tem redko pišejo. A vendar iz teh skritih zakladov črpajo vsi misijonski delavci. Hvala Bogu, tudi Slovenija je ohranila karmel, čeprav so bila leta, ko je kazalo, da smo ga izgubili za vedno. Zdaj se zida nov karmel na Sorškem polju in vanj se bodo preselile slovenske karmeličanke, ki so do zdaj živele v Mengšu in sicer v prirejenem skednju. Mengšani se bodo težko poslovili od sester. Toda so last vsega naroda in bolje rečeno: vsega sveta. Kajti župnija vsakega kontemplativnega samostana, naj bo karmel ali kartuzija, je cel svet.

V INDIJI je sicer v ustavi zajamčena enaka pravica vsakemu državljanu. Tako je skoraj v vseh državah na svetu. A kljub temu Indija ne more preko tisočletnih razlik, ki so jih ustvarile med ljudmi kaste. Niti v indijski Cerkvi niso sledi popolnoma zabrisane. Vendarle je danes prav katoliška Cerkev najmočnejša glasnica enakopravnosti. Posebej se zavzema za parižce. Na leto-

Katoliška družina na Južni Koreji pri večerni molitvi.

šnji škofovski konferenci so škofje javno protestirali proti krivičnemu ravnanju do tistih kristjanov, ki so prišli iz vrst „nedotakljivih“. Kot bi imeli od nekdanj neizbrisno znamenje izvrženih ljudi, težko dobijo službo, ne pridejo do potrebnih zdravstvenih pomoči. Kratko: vsak dan čutijo, da so še vedno zaznamovani. Kot po vsem svetu se indijski episkopat zaveda, da je nujna naloga Cerkve, da se zavzame predvsem za najbolj obrobne, najbolj ponižane in odrinjene ljudi.

NA FORMOZI se je prvokrat zgodilo, da je za profesorico dogmatike na katoliški univerzi Fu-Jen imenovana žena. V Evropi in Ameriki to ni več novost. Pač pa je novost ne le na Formozi, verjetno v vsej Aziji. V prihodnjem študijskem letu bo predavala ga. dr. Maria Čang Hsueh-ču. Nova profesorica je diplomirala in doktorirala na katoliški univerzi v Innsbrucku. Tema njene doktorske

disertacije je bila: stvarjenje in trpljenje.

NOBEN POKLIC SE NE SME IZGUBITI zaradi pomanjkanja denarnih sredstev. To je rekel Janez Pavel II. Žalostno je namreč dejstvo, da v mnogih misijonskih deželah duhovniških in redovniških kandidatov ne morejo sprejeti, ker zanje nimajo prostora ne sredstev za njihovo vzgojo. Papeške misijonske družbe store, kar morejo, a še vedno se dogaja, da mnogi fantje ne morejo v semenišče prav zaradi pomanjkanja denarja. Družba za širjenje vere je preteklo leto razdelila 81 milijonov dolarjev. Od tega je šlo 13 milijonov za katehiste. Družba apostola Petra podpira 579 semenišč (456 malih, 123 velikih, v katerih je bilo skupno 54.000 kandidatov). Skupna pomoč je znesla 32 milijonov USA dolarjev. Vprašanje je pereče in naravnost nerazumljivo. V bogatih ameriških in evropskih deželah škofije prodajajo

prazna semenišča. V misijonih pa ni prostora za duhovniške kandidate.

16. JUNIJA – DAN ŽALOVANJA. Škofje Južncofriske unije so ta dan doležli kot dan žalovanja zaradi rase diskriminacije, ki terja novih in novih žrtev. Ta dan naj ne bi bil le dan žalovanja in solidarnosti s trpečimi, ampak tudi dan spreobrnitve. Odgovorni naj bi spregledali, kako se gaji človekova pravica, naj bi državo osvobodili teh okov, tako imenovanega apartheida.

KITAJSKI ŠKOF Ignacij Kung P'n-Mei, ki je bil zaprt 30 let, je bil izpuščen. Mnogi razlagajo to dejanje kot znamenje upanja, da se bo nova kitajska vlada začela pogajati z Vatikanom. To sta napovedala že kardinal Sin iz Manile in škof iz Hongkonga. Oba sta lani obiskala Kitajsko in prišla nazaj z upanjem na izboljšanje položaja za Cerkev. Ta škof je bil trideset let v ječi, ker je bil proti vmešavanju oblasti v cerkveno življenje. Pri tem je zlasti misljen na dejstvo, da je vlada podprla nekatere škofe, da so na svojo roko posvečevali nove škofe in ustanovili tako imenovano Kitajsko cerkev, ki naj bi bila ločena od Rima. Tudi upanje, da se to težko vprašanje reši, je ob dogodkih zadnjih mesecev postalo utemeljeno.

V INDONEZIJU vlada namerava izglasovati zakon o verskih skupnostih, ki naj bi bile opredeljene kot množične organizacije. Nadškof iz Džakarta in predsednik indonezijske škofovske konference sodi, da ta zakon verjetno ne bo prizadel katoliške Cerkve. Vendar ostane skrb, kaj bo izvajanje tega zakona novega prineslo v bližnji in daljni prihodnosti.

KO JE REAGAN, ameriški predsednik, podelil najvišje odlikovanje, ki

ga more v Združenih državah dobiti nevojaška oseba, tako imenovano „medaljo svobode“, je rekel, da je Mati Terezija svoje življenje posvetila „rešitvi sveta“. Ona pa se je zahvalila, da dar sprejema „v imenu milijonov revežev“.

V SRI LANKI (Cejlon) so napetosti med Tamili in Singalezi še vedno zelo močne. Ko so bili lani škofje „ad limina“ pri papežu, jim je ta posebej pralagal na srce, naj se zavzemajo za človekove pravice. V ta namen, da bi se pospeševal mir, so se združile razne verske skupnosti: kristjani, budisti, hinduisti in muslimani v organizacijo „United Religious Organization“.

SUDAN znova prehaja v težke napetosti. Ko je predsednik Numeiri uzakonil za ves Sudan koranski zakon, je s tem prizadel ves jug, kjer žive animisti in kristjani. S tem so najprej postali vsi ti prebivalci drugovrstni državljani. Istočasno pa so izpostavljeni najrazličnejšim pritiskom in šikanam. Pred leti je ta napetost privedla do pokoljev. In je nevarnost, da se kaj podobnega spet zgodi. Misionarji, ki so redki na severu, mnogi pa na jugu, so sami izpostavljeni nevarnosti. In kljub vsem protestom in zahtevam in sklicevanjem na človekove pravice, ostajajo kakor brez moči.

V VIETNAMU nastaja nova težava. Lani novembra je nastalo novo društvo „Komite za solidarnost vietnamskih domoljubnih katoličanov“. To naj bi bila cerkvenopolitična organizacija, ki pa baje noče napraviti cerkvenega razkola, po zgledu kitajske narodne cerkve. Število članov je trenutno še majhno. A verjetno bo ta nova organizacija vir zmede in notranje napetosti med katoličani, ki že itak veliko trpijo.

NAŠI MISIJONARJI PIŠEJO

A Z I J A

Iz Taiwana se nam je oglasil maryknolski misijonar FRANC REBOL in vsem voščil prav vesele in blagoslovljene praznike s srečnim novim letom, želeč, naj nam božje Detece nakloni mir in veselje!

HONGKONG

Od tu sta nam večkrat pisala oba tamkajšnja misijonarja. Salezijanec STANKO PAVLIN je najprej 25. novembra poslal v morebitno porabo članek iz časopisa, ki poroča, kako se tudi katoliški misijon v nekdanji portugalski koloniji Makao na kitajski celini pripravlja, da pride pod

nadoblast režima celine. Potem nam pa poroča na kratko, kako so mu kitajski sobratje priredili lepo slavje ob petdesetletnici njegovega misijonskega življenja. Takole piše:

„22. novembra se je zbralo veliko sobratov z inšpektorjem na čelu, da proslave 50 letnico mojega salezijanskega poklica. Pri somaševanju sem bil glavni maševalec, pridigal je pa g. inšpektor — Kitajec, ki je bil leta nazaj moj dijak. Na koncu maše sem se vsem, ki so prišli na to domačo slovesnost, lepo zahvalil. Vsi obredi so bili kajpada v kitajščini.

Kdo bi si leta 1935, ko sem potoval preko Hongkonga na Japonsko,

Misijonar Rebol s kitajskimi malčki ob zabavni prireditvi.

misllil, da bom po 50 letih tu doživljal te slovesnosti in pozornosti... In kdo bi si takrat predstavljal, da bom z g. Majcenom, ki sem ga tedaj v Hongkongu za pet minut srečal v enem od zavodov, ki smo jih ogledovali, potem po nekaj letih skupaj delal v Kunmingu v yunanski kitajski provinci in z njim delil veselje in trude salezijanskega misijonskega življenja? In kdo bi si predstavljal, da bom jaz, ki sem leta 1935 po končanem noviciatu vložil prošnjo za misijone in izrazil željo, da me pošljejo kamorkoli, le na Kitajsko ne, po dolgotrajnem delovanju na Japonskem padel prav na Kitajsko in med Kitajci ostal še danes?! Res, ubogi človek obrača in obrača, potem mu pa Bog vse preobrbe... Saj sem rad med Kitajci, a prva ljubezen je le prva in najmočnejša; krasni Fužijama in lepa Japonska sta še vedno globoko v mojem srcu..."

Naslednja pošta Stankota Pavlina je pa z dne 2. decembra in nam pove o srečanju z s. Rozalijo Brilej: „To karto Ti pošiljava skupaj s s. Brilej, ki je prišla s Formoze semkaj v Hongkong. Srečal sem se z njo v njenem samostanu, ki je prav blizu našega. Sestra se je z s. Anico Miklavčič že dobila, tako da nismo bili vsi trije tukajšnji Slovenci skupaj.“ S. Rozalija Brilej je na karto pripisala svoje pozdrave.

Sestra ANICA MIKLAVČIČ nam večkrat pošlje po letalu kake male stvari za našo misijonsko tombolo, pa zraven vedno doda tudi svoje pisemce. Včasih nam pa še posebej piše. Tako se je od nje v zadnjem času nabralo kar precej njenih poročil, ki bodo vse zanimala.

Prvo njeno še ne objavljeno pismo nam pove o ustanovitvi hongkonških kanosijanskih misijonov. Pismo je še s konca meseca avgusta lanskega leta:

„Letos smo praznovali 125-letnico naših misijonov, ki so se začeli prav tu v Hongkongu leta 1860, istočasno pa smo obhajali tudi 150-letnico smrti naše ustanoviteljice. Ob tej priliki je izšla lepa spominska knjiga, ki Vam jo pošljem; ta knjiga bolj v sliki kot v besedi prikazuje naše 125 letno misijonsko delo tukaj.

Zanimivo je to, da je prvi kanosijanski poklic v misijonih bil prav v Hongkongu; to je bila hči hongkonškega guvernerja s. Alojzija Bouring, ki je bila sveta duša, a je mlada umrla.

V teh 125 letih je naša družba odprla veliko misijonskih postojank po svetu, a smo nekatere v žalostnih časih morale zapustiti, tako na Kitajskem in na Formozi, kjer sem tudi jaz delovala.“

Naslednje misijonarkino pismo je z dne 8. XI. 1985. Ob njem nam je pa kar malo hudo. Misijonarka nas je hotela razveseliti in nam poslala fotografijo, kjer je slikana skupaj s hongkonškim škofom in drugimi tamkajšnjimi kristjani, pa smo želeli s to pomembno fotografijo povdariti prvo številko novega letnika KM, a ste mogli vsi bralci z začudenjem opaziti, da je bil posnetek slike obupno slab, kar je bila krivda klišarne, ki nam sicer drugače slike kar dobro kopira. Zelo nam je žal, da se je natisak te slike z hongkonškim škofom pokvaril, saj smo o njem že veliko pisali v našem listu, kako je in bo cerkveno življenje v bodočem Hongkongu pod celinsko Kitajsko obstajalo, če Bog da, kljub vsemu. O tej sliki nam je s. Miklavčič tole napisala:

„Pošiljam Vam sliko z našim škofom in župnikom. 15. septembra smo imeli birmo ob sedmih zvečer, potem pa skupno večerjo s škofom. Tudi jaz sem pripravila moje ljudi za prejem tega zakramenta, pa so me hoteli

Slika hongkonškega škofa, misijonarke s. Anice Miklavčič in njenega župnika ob njej ter nekaterih novokrščencev, ki smo jo objavili že v prejšnji številki, pa je bila tako slabo narejena, da ni bilo razbrati obličij navzočih, zato jo ponovno objavljamo.

imeti tudi slikano. Je pa to redko, da se slikamo z našim škofom.

Kakor sem že v enem prejšnjih pisem omenjala, ta hiša, v kateri sem zdaj, sprejema najrazličnejše skupine za sestanke, tečaje, duhovne vaje, srečanja. Veliko pride mladine: cerkveni pevski zbori, ministrantske skupine, razna društva, ki jih vodijo duhovniki in se nastanijo za en ali dva dni. V velikih skupinah pa pridejo verniki iz raznih župnij. Ker je hiša lepa in velika, zelo prijazna, na tihem prostoru ob morski obali, je predvsem za dom duhovnih vaj. Poleg tega se zbirajo tu zastopniki cerkvenega življenja iz raznih oddaljenih krajev Južne Azije. Zadnji teden smo imeli tu okrog 50 duhovnikov, sedaj jih imamo

40 in 6 škofov, ki so prišli iz Filipinov, Taiwana, Indonezije, Malazije, Singapurja, Indije, Koreje, Japonske, iz Sri Lanka, Bangladesha, Pakistana in Hongkonga. Zborovali so 10 dni in pred vsem študirali sv. pismo. Vsaki dan so imeli koncelebracijo, zadnji dan je bilo pa res nekaj posebnega. Prva maša je bila peta v latinščini. Zadnja maša pa je bila v vseh njihovih jezikih. Oče naš smo peli v naši kitajski mandarinščini. Vsi ti duhovniki in škofje so študirali v Rimu in so vsi znali italijansko, tako smo se lahko z njimi sporazumele, oni pa tudi med seboj, čeprav so prišli iz tako različnih krajev.

Tu doživljamo nekaj zanimivega, ko številne skupine Kitajcev odhajajo na

obiske k svojcem na celino. Tamkajšnja Cerkev vabi skupine duhovnikov ali sester v Peking in Shaghai. Zdaj so šli tja na obisk celo z Japonske.

Ko je bil naš škof na Kitajskem, je v Shaghaju silno želel obiskati kitajskega škofa Kun Pin Mei-ja, pa ga k njemu oblasti niso pustile, češ da ni prišel čas za to. Zdaj so pa 3. julija tega škofa izpustili na svobodo po 30 letih zapora. K njemu prihajajo na obisk zdaj iz Evrope in Združenih držav, zlasti patri maryknolci, ki so v Shaghaju obiskali bogoslovno semenišče z 98 bogoslovci, dočim so jih v nekeem drugem našli 82. Tudi redovnice se zbirajo skupaj in delajo za Cerkev. V Pekingu so letos odprli za službo božjo ono veliko katedralo Pei-Tan; pravijo, da je znotraj zdaj vsa prenovljena in res krasna. Denar za obnovo je deloma dala država deloma pa sami katoličani radi prispevajo. To katoličani zdaj zmorejo, kajti država jim je vrnila njihovo imovino, ki jim je bila pred leti zasežena.

Torej, molimo za Kitajsko in gradimo MOST, ki nas bo nekoč povezal in združil. Za gradnjo tega mostu je treba kamnov — to naj bodo naše žrtve — in cementa — to naj bodo naše molitve! Naj tudi slovenski misijonski prijatelji polagajo to kameenje in ga družijo z molitvami!“

S to mislijo in vabilom naša hongkonška misijonarka zaključuje to kaj optimistično pismo. V enem naslednjih pisem nam pove še to, da je hongkonški škof spet potoval na Kitajsko, ker so ga vdrugeč povabili. Zaključuje misijonarka: „Veliko upanje imamo, da gre počasi naprej. Zupajmo, da bo tudi Mati božja pomagala k temu 'čudežu' združenja Cerkve na Kitajskem in nje svobodnega razcveta, kot je izprosila onega v Kani Galilejski.“

Dne 30. novembra nam je s. FRANČIŠKA NOVAK, uršulinica, v obširnem pismu marsikaj povedala o dogajanjih v Bangkoku, poleg spisa o tem, kako je spremljala po Tajski na prošnjo 91-letne s. Ksaverije Pirc njenega nečaka in njegovo soprogo, kar objavljamo v notranjem delu te številke. Njeno poročilo se med drugimi glasi:

„Včeraj sva se videli s s. Ksaverijo, ker sva bili obe povabljeni na razstavo: „40 let razvoja v Jugoslaviji“, ki je bila v sobi tajske narodne knjižnice. Sprejem je bil iskren, zlasti od strani jugoslovanskega poslanikamohamedanca in njegove prve tajnice. Razstava sama je bila pa dokaj skromna.

Ob tej priliki sem misijonarki sporočila Vaš dar, ki ste mi ga tudi zanjo poslali. Čeka pa še nisem vnovčila, ker je prav sedaj dolar „padel“ in je bolje počakati nekaj dni, saj je vsak vinar dobrodošel, zlasti za naše uboge. Pravkar sem dobila pismo od pohabljenega moža, ki čaka name kot duše v vicah. Pravi, in to je res, da nima nikogar drugega na svetu za pomoč, ki jo nujno potrebuje.

25. novembra smo praznovale uršulinke po vsem svetu in tudi na Tajskem 450-letnico ustanovitve „Družbe sv. Uršule“ po sv. Angeli, in sicer je bilo praznovanje kar se da slovesno. 24. novembra, na praznik Kristusa Kralja, je sprejela krst štiriletna hčerka naše kuharice in se imenuje zdaj Angela. V ponedeljek zvečer ob pol šestih je bila slovesnost v nabitopolni, krasno obnovljeni farni cerkvi Kalvariji. V odsotnosti našega kardinala, ki je bil pred leti tu župnik in je zdaj na sinodi v Rimu, je vodil evharistično daritev pro-nuncij Renato Martino, ki pač ne zna tajske, in pa škof iz velike vzhodne škofije Chantaburi, ki je imel pomembno pri-

digo: Družba sv. Uršule se po vseh stoletjih ni postarala in zlasti ni postala sklerotična, ampak je ostala sodobna in primerna za današnje razmere. Tako tudi uršulinke na Tajskem s svojimi štirimi šolami, z razgibanim socialnim delom v ubožni zahodni provinci in z sodelovanjem na ekumenskem področju posegajo vplivno v razvoj Cerkve in naroda. Žal je uršulinskega naraščaja na Tajskem zelo malo, misijonarke se starajo, med Tajkami pa tudi ni veliko mladih obrazov. Naj Bog vzbudi in pomnoži poklice, da se bo delo svete Angele moglo nadaljevati tudi na Tajskem, se še poglobiti, prilagoditi okoliščinam in obroditi žlahten sad za božje kraljestvo! Tako približno je gospod škof pridigal.

Nato je pionirka s. Ksaverija z našo provincijalko prinesla svoj dar pred oltar, visoko vzravnana, kot bi bila dvajsetletna. Na gostiji po maši je prejela v dar dragoceno tajsko svetilko, simbol njenega misijonskega dela. V zahvalo je še enkrat na kratko opisala svojih 61 let misijonskega življenja. Apostolski pronicij je nato iz njenih rok prejel v dar veliko sliko lotusovih cvetov, ki jih je letos v aprilu misijonarka še enkrat sama naslikala.

Škof Tiemchai iz Chantaburi mi je povedal, da je ob priliki svojega potovanja „ad limina“ šel tudi v Jugoslavijo v Medjugorje. Kar se tam dogaja, ga je globoko ganilo. Marija se zdaj prikazuje v župnišču. Tam je tudi prenočil in se seznanil z vidci.

Novo šolsko leto v tem našem jubilejnem letu 1535—1985 se je začelo sredi maja po tridnevnem seminarju v čast naši ustanoviteljici sv. Angeli za učiteljice vseh naših štirih uršulinskih šol v deželi. Zbrale smo se v Zavodu Mater Dei v Bangkoku in seminar je, upajmo, lepo uspel. Na koncu avgusta je bilo še nekaj sprememb

Gotska župna cerkev „Kalvarija“ v Bangkoku, ki je naši misijonarki s. Frančiški Novak tako draga. Na levi je župnišče, na desni šola, v ozadju novi nebotičnik-hotel.

v vodstvu, ker je več sester na oddihu in dve sta odšli na nadaljni študij. Naša še mlada prednica s. Orasri je odšla kot prednica v Vasudevi (kjer je s. Ksaverija), k nam na Kalvarijo je pa prišla nazaj s. Theodore, ki je hkrati predstojnica v 130 km odaljenem Chombungu; k sreči dobro šofira! Poleg tega ima še važno ekumensko delo, ki ji ga je poveril apostolski pronicij.

September je šel mimo z naglico monsunskih vetrov in premnogih ploh. 30. septembra smo pa že odšle na duhovne vaje v Hua Hin. Samo 12 sester uršulink nas je bilo. Še razmeroma mladi španski jezuitski provincial nam je prijetno razlagal evangelij in psihologijo redovnega življe-

nja v dobri tajščini. Sredi duhovnih vaj nas je 4. oktobra za pet ur obiskala generalna prednica, ki se je vračala iz Indonezije in se za dva dni ustavila v Bangkoku.

Med duhovnimi vajami je farna cerkev Kalvarije v Bangkoku, ki je posvečena rožnovenski Mariji, praznovala svoje žegnanje, in sicer 6. oktobra, s posebno vročo zahvalo za milost notranje in zunanje prenovitve cerkve, dragocene gotske stavbe, zapuščine francoskih misijonarjev prejšnjega stoletja. Pri slovesni maši v navzočnosti tajskega kardinala in nadškofa je apostolski pronuncij prebral dekret iz Rima, ki imenuje našega vnetega župnika za poverjenika Tajske pri Kongregaciji za evangelizacijo narodov. Naš župnik s kaj

težkim imenom Jožef Pravit Phongvitchai je bil nekdanj učenec našega mons. Jezernika...

20. oktobra je bila misijonska nedelja. V duhu in molitvi ste mi bili zelo blizu. Ves dan sem poučevala verouk. Na večer smo šle v stolnico k slovesni sveti maši na sedmo obletnico izvolitve Janeza Pavla II. za papeža. Oltar in vse svetišče je bilo bogato okrašeno z izbranim tajskim cvetjem. Na levi strani oltarja nam je velika slika svetega očeta pričarala njegovo navzočnost med nami. Pa saj nas je v tej stolnici Marijinega Vnebovzetja sveti oče sam sprejel 11. maja 1984! V zelo pomembnem govoru je kardinal povdaryl pomen svetega očeta za nas kristjane in za cel svet. Po sveti maši je apostolski pro-

Učiteljski praznik na misijonu Kularb Wattana še leta 1984. Župnik govori učenkam; ob njem sedi mlada tajska prednica uršulinske šole in zraven naša misijonarka s. Frančiška Novak OSU.

Brat Ludvik Zabret SDB na novi maši enega od salezijanskih bogoslovcev v Nasiku; novomašnik sedi ob našem rojaku.

nuncij razdelil gmotno pomoč, dar svetega očeta, desetim škofom Tajske ali njihovim zastopnikom „za vzgojo duhovniškega naraščaja“. Odrešenik vidno blagoslavlja Tajsko z duhovnimi in redovnimi poklici. Tajska danes s svojimi 50 milijoni prebivalstva, po nad 300 letih evangelizacije, šteje komaj 250.000 katoličanov. Ima pa v semenišču Lux mundi blizu Bangkoka 250 bogoslovcev, to je enega bogoslovca na vsakih 1.000 katoličanov! To je danes na svetu rekordno število. Hvala Bogu!

INDIJA

Ko nam je pred meseci salezijanski brat LUDVIK ZABRET sporočil, da je dobil odlok, zapustiti misijon Nasik in Indijo sploh, smo čakali, da se nam od kod drugod oglasi, ali vsaj iz domovine, če bi se vrnil nazaj. Pa

smo 7. novembra dobili od njega pismo še kar iz istega misijona, ki nam je pričalo, da se napoved izгона ni uresničila in da dobri brat mirno naprej dela v Nasiku, česar se vsi nad vse veselimo. Smo pač doživeli resničnost slovenskega reka, da „se nobena juhica tako vroča ne poje, kot se skuha“...

Brat Ludvik nam je najprej pisal dne 7. novembra lani in v tem pismu tole pove:

„Moje zdravje je še kar v redu, hvala Bogu! Prišli so zopet lepi, hladni meseci, ko vse lepo uspeva. Naši kleriki so kar „fest fantje“, ki pridno študirajo, ob četrtkih in nedeljah pa se ukvarjajo z zapuščeno mladino.“

V naslednjem pismu za Božič pa nam pove še kaj več:

„Tu se je monsum skujal in je padlo zelo malo dežja. Po vaseh vozijo vodo

za ljudi in živino s tankerji; oblasti so poskrbele tudi za slamo, da živina ne pogine. Ljudem plačujejo njih delo z nekaj kilogrami koruze na dan, toliko da se prežive. Seveda so najbolj prizadeti otroci in za delo nesposobni. Veliko se jih zateče v mesta in spe kar na cestah. V tem navalu revščine in stiske, kolikim moremo pomagati? Storimo, kar moremo. Dež pričakujemo šele meseca junija, kar je pa še daleč... Pa tudi z dežjem hrana še ne pride na dan, treba je posejati in upati, da bo dež zadosten, in ne kot je bilo letos, ko so posejali in je lepo vzkliko, pa se potem posušilo.“

Tudi sobrat Ludvika Zabreta brat IVAN KEŠPRET nam je pisal iz Madrasa sredi novembra:

„Končno Ti lahko sporočim, da sem Tvoj poslani dar vnovčil. Treba je bilo malo počakati, a je šlo vse po redni poti. Hvala Ti za vse! Prav tako vsem dobrotnikom!

V preteklih dneh je Madras skoraj utonil. V enem tednu smo imeli meter in 10 cm dežja. Voda je vdiralna v stanovanja. Ulice so bile kot reke. Ljudi so reševali s čolni. Hiše in kočje najbolj revnih, ki se navadno nahajajo ob kanalih, so kar izginile pod vodo.“

Kako je to hudo: v enem kraju toliko pomanjkanje radi suše, v drugem pa toliko vode; to doživljata ta dva naša salezijanska brata v Indiji.

Hči Marije Pomočnice s. TEREZIJA MEDVEŠČEK, ki deluje v indijskem božjepotnem kraju Bandelu nedaleč od Kalkute, nam je pisala 21. novembra in poslala sliko svojih malčkov, ki smo jo stavili na naslovno stran te številke, zlasti ker se na njej tudi dobro vidi naša misijonarka sama. (Upamo, da se bo posnetek posrečil...!) V pismu nam pa tole pove:

„Po precej dolgem molku se Vam zopet malo oglasim, saj moje misli velikokrat pohite k misijonskim prijateljem po svetu in jih moje molitve spremljajo.

Najprej sporočim moje in mojih tukajšnjih soseser, deklet in otrok najlepše želje za milosti polne božične praznike! Naj bo božje Dete radodarno, naj Vas bogato blagoslovi in Vam podeli vsega, kar potrebujete, v duhovnem in materijalnem pogledu! Bog in Marija Pomočnica naj Vam bosta vse leto 1986 naklonjena! Enako molim in želim vsem misijonskim dobrotnikom, naj jim bo Bog radodaren, kakor so oni radodarni za misijone!

V začetku meseca novembra so me operirali na desnem očesu, katero me je že dolgo nadlegovalo in mi ni nič služilo. Operacija je normalno potekla in mi bodo oko nadomestili z umetnim, ki seveda ne bo videlo. Hvala Bogu, da mi levo oko dobro služi.

To leto smo bile zelo zaposlene spričo leta mladine, sicer je pa to najlepši apostolski program obeh Družb sv. Janeza Boska in sv. Marije Mazarello. Zdaj se pa molitveno pripravljamo, da bi bil bližnji obisk svetega očeta v Indijo duhovno čim bolj rodovit.

Bliža se Božič in veliko naših revežev že gleda, kaj neki bodo dobili od nas za praznik Ljubezni. Pripravile bomo čim več paketov zanje, saj so nam dobrotniki marsikaj poslali. Bog z Vami!“

A F R I K A

SLONOKOŠČENA OBALA

V tej državi delujeta dva rodna brata, oba škofijska duhovnika. IVAN BAJEC na misijonu Guitri nam je 12. decembra od tam pisal o svojem življenju in delu sledeče:

„Zdaj je pa že dolgo, odkar Ti nisem pisal. Med tem časom sem bil doma na počitnicah. To je vedno

To fotografija je še z misijona Fresco, na katerem je tedaj deloval misijonar Ivan Bajec. Pri obhajanju med mašo; desno je dobro vidna s. Bernarda Jurkovič iz Ljubljane, ki menda tudi deli sv. obhajilo.

nekaž lepega: srečanje z domačimi kraji, z domačimi ljudmi, čeprav se tudi tukaj v Afriki počutim vedno bolj domačega.

Počitnice prav za prav ne spadajo v misijonsko delo, čeprav so del misijonarjevega življenja, zato Ti o tem nisem pisal. Ko pa sem se vrnil, sem takoj padel v obilico dela, tako da za pisanje kar ni bilo časa, še manj pa volje.

Po vrnitvi s počitnic sem si začel malo organizirati svoje delo za novo šolsko in pastoralno leto. Najprej v mestu samem, ki sicer ni ravno veliko, potem pa po vaseh, saj kristjani in katehumeni, raztreseni po podeželju ali boljše rečeno, po gozdovih, tudi potrebujejo srečanja z duhovnikom. Tako sem zdaj precej na poti. Ljudje v mestu mi pravijo, da me ni nikoli doma, po vaseh pa pravijo, da prihajam

jam k njim preveč poredko. Kolikor se da, poskušam ustreči. Za dva pa nihče ne more delati.

Sedaj se pripravljamo na praznovanje Božiča. Nekoliko drugače bo to izgledalo, kot kje v Evropi ali Ameriki! Bo pa kljub temu lepo in poskušali se bomo potruditi, da bo to za nas doživetje božje bližine.“

Njegov rodni brat PAVEL BAJEC nam je poslal skupno pismo vsem prijateljem za Božič 1985, iz katerega povzemamo naslednje vesti o njegovem življenju in delovanju:

„Adventni čas preživljamo kot vsi kristjani v upanju in pričakovanju Odršenika. Naše pričakovanje pa ne sme biti pasivno, ampak v neprestanem spreobračanju. Da bi našim vernikom pri tem pomagali, imamo različne duhovne vaje za otroke, mlade in za odrasle. Seveda vseh ljudi ne

moremo doseči, ker je župnija prevelika. Vendar naredimo, kar je v naših močeh, saj se Bog poslužuje nas, ubogih oznanjevalcev, da se približa ljudem, s katerimi živimo.

Velik problem imamo tukaj z različnimi krivimi verami, ki se množijo kot gobe po dežju. Prav v naši sosednji župniji imamo človeka, ki pravi, da je on Kristus. Ker so ljudje zelo lahkoverni, takim ljudem nasedajo in pustijo, da jim poberejo še tisto malo denarja, ki ga imajo.

Letos je bila tukaj bolj slaba letina, ker je preveč deževalo. Tako je revščina še večja. Vse to pa še pospešuje vraževerstvo, s katerim ljudje tukaj razlagajo razne nevesečnosti.

Prihodnje leto bomo imeli v župniji novo mašo, ki jo bo daroval naš župljan. Že sedaj pa skušamo ta praznik pripraviti, tako duhovno kot tudi materialno. Za tukajšnje kristjane bo to velik dogodek, saj bo to prvi duhovnik iz naše župnije.

Naša semenišča so sicer polna, toda veliko fantov omaga na poti do oltarja in tako nimamo dovolj duhovnikov. Še manj pa je duhovnih poklicev pri redovnicah in redovnikih. Ne pozabite moliti tudi za naše bogoslovce in nove duhovne poklice!

Evangelizacija gre tukaj zelo počasi naprej, saj se človek ne spreobrne kar čez noč. Pomanjkanje duhovnih poklicev in vedno manjše število misijonarjev, odsev krize duhovnih poklicev v Evropi, pa je velika ovira za širjenje Kristusovega kraljestva. Ljudje pa tavaajo v temi in raznih zmotah.“

TOGO

Kar blizu Slonokoščene obale je država Togo, kjer delujeta dva slovenska frančiškana, od katerih nam je eden pisal za Božič, in sicer MILAN KADUNC OFM, ki nam pošilja tudi okrožnico misijonskim prijateljem v domovini in po svetu, obenem pa tudi

posebno pismo uredniku našega lista. V razmnoženini za Božič nam marsikaj pove:

„Trije meseci so že, odkar sem se vrnil z dopusta, pa še nikomur nisem pisal, čeprav sem pred povratkom sklenil in tudi vsem obljubil, da bom pisal in se zahvalil za vso duhovno in materialno pomoč. Žal je vse ostalo le pri sklepih in tudi to pot me čas priganja, kajti prihodnji teden moram nujno v glavno mesto Lomé po opravkih, pa bo tu že Božič. Zato se spet poslužujem tega načina razmnoženine, da vsem povem, kako je z menoj, da sem še živ, čvrstega zdravja, a preobremenjen z delom. Kot kaže, so mi počitnice koristile v vseh pogledih in se Vam moram vsem le za vse zahvaliti.

Veroučno leto smo začeli v vseh skupinah katehumenata, in tistih, ki se pripravljajo na prvo sveto obhajilo ali birmo s tridnevnimi duhovnimi vajami, je bilo kar pet skupin, skupaj s 160 udeleženci. Skratka, delo lepo teče na obeh, meni v upravo izročeni župnijah.

Koncem oktobra se je končala deževna doba in sedaj vlada suha vročina. Pridelek je bil bolj slab, sicer pa ljudje vedno jamrajo. Da je bila deževna doba bolj skromna, na misijonu vidim, ker sta oba vodnjaka skoraj prazna.

Teden pred adventom sem imel veliko potov, ker so se v obmejni vasi župnije, ki meji na Ghano, ljudje sprli zaradi zemlje in plemenskih pravic in je prišlo do medsebojnega obračunavanja, ki je vzelo življenje 24 prebivalcem. „Močnejši“ so zažgali dve vasi, tako da imamo sedaj okoli nas na stotine beguncev, katerim je treba pomagati s hrano, prenočiščem in drugim. Kljub temu nam je uspelo imeti na prvo nedeljo v adventu vstop v katehumenat. Tokrat se jih je spet 59 odločilo, da postanejo kristjani. Te

Trije frančiškanski misijonarji, ko so bili še vsi v Togu. Levo je p. Evgen Ketiš, v sredi o. Hugo Delčnjak, ki sedaj deluje v Centralno-afriški republiki, desno o. Milan Kadunc, ki je tedaj pravkar prišel v deželjo; on piše, da bo menda kmalu prišel iz domovine še en frančiškanski misijonar za Togo. Bog daj!

dni pa tekam od vasi do vasi, ker imamo povsod spokorno bogoslužje z individualno spovedjo.“

— V posebnem pismu nam je pa misijonar Kadunc med drugim še tole sporočil:

„Ko si me obiskal, sem Ti obljubil, da Ti bom pogosto pisal. Toda tri faze so mi vzele ves čas, no, zdaj imam samo še dve in vrhu vsega upam, da bom kmalu dobil v pomoč sodelavca, potem bo pač lažje sestri in kaj napisati. V domovini so mi namreč obljubili, da dobiva s Ketišem še enega rojaka v pomoč, če bo božja volja.“

KENIJA

Konec novembra se nam je iz kraja Siakago oglasil salezijanski brat ŠTEFAN BURJA, ki smo ga že ok-

tobra pričakovali v Slovenski vasi v Argentini, kamor je imel priti na dopust. Zakaj je spremenil načrt:

„Oprostite, da se nisem preje oglašil glede mojega prihoda v Argentino. Dopust sem odložil na mesec februar 1986. Zakaj to? Ker se zdravstveno boljše počutim. Iz Italije so mi poslali zdravila, ki mi veliko pomagajo. Poleg tega se mi je nabralo zelo veliko dela. Tretji motiv je pa, ker tu še nisem dobil nikogar, da bi me nadomestil. Za gospoda Darija bi bilo pa zelo težko in problematično, če bi ostal na misijonu sam ta čas.“

TANZANIJA

Nižje od Kenije leži država Tanzanija, od koder nam je pisal v začetku decembra p. EMIL ČUK, ki se zahva-

ljuje za poslano pomoč 400 dolarjev in prosí Gospoda, naj dobrotnikom po svoje obilno povrne. Pravi, da so imeli na misijonu že štirikrat dež, a to po šestih mesecih suše, pa da je zdaj spet vse zeleno.

ZAMBIJA

Od tu sta se nam oglasila dva misijonarja.

O. LOVRO TOMAŽIN S. J. nam je poslal ličen letak s slikami celodnevnega škofijskega romanja k bodočemu Marijinemu svetišču (škoda, da se slike ne morejo kopirati za objavo), skupaj z lepimi božičnimi voščili misijonskim dobrotnikom.

„Želim Vam obilo božične sreče! Božji blagoslov naj Vas spremlja pri vseh Vaših naporih v letu 1986! Zelo sem Vam hvaležen za vso Vašo pomoč in sodelovanje v preteklem letu,

pa naj si bodo to molitve, žrtve ali pa darovi za gradnjo Marijine božjepotne cerkve. Za vse iskreni Bog plačaj! Za naprej se Vam spet priporočam, posebno za molitve, ki naj rode božjo pomoč in blagoslov pri vodstvu duhovnih vaj ter pri gradnji Marijinega svetišča!“

Nato poroča o romanju:

„Najpomembnejši dogodek na kraju, namenjenem za Marijino svetišče, je bilo celodnevno škofijsko romanje k Fatimski Mariji 30. avgusta 1985. Na romanje smo se pripravili z devetdnevnic. Tema romanja in devetdnevnic je bila: Zadoščujmo za grehe sveta, molimo in žrtvuemo se za spreobrnjenje grešnikov. Ob tej priložnosti smo tudi izdali Marijin priložnostni list, ki je vseboval celotni program devetdnevnic ter romanja. Verniki so

K tej fotografiji je o. Lovro tole napisal: „Dom duhovnih vaj, gledam z vzhoda. Stavba spredaj so spalnice, čitalnice in stranišča, ona zadaj pa predavalnice in drugo.“ To je vse na romarskem kraju čisto blizu glavnega mesta Zambije, v Lusaki, kjer upa misijonar zgraditi tudi Marijino božjepotno svetišče.

se na vabilo odzvali velikodušno: priromalo je nad štiri tisoč romarjev in lepo so sodelovali.“

Marist ZDRAVKO KRAVOS, ki je komaj kako leto v Zambiji, kamor je prišel iz Kameruna, kjer ga je obiskovalec slovenskih misijonarjev obiskal, kot se poroča v tej in prejšnji številki lista, nam je tudi za Božič poslal zanimivo božično voščilno karto. Pripisal je pa tudi nekaj vesti iz svojega delovanja v veliki šoli na severu Zambije:

„Ta mesec smo imeli 13 krstov naših študentov. Letos sem jaz pripravil 30 katehumenov. Sveti Duh močno piha čez Afriko.

Za Božič bom v državi Malawi. Kmalu bom šel v Lusako, da srečam Stankota in Lojzeta, in če bom imel srečo, tudi o. Tomažina in o. Rudeža. (Stanko je o. Rozman, Lojze je o. Podgrajšek!)

Tu ne vemo, kaj nam prinese bodočnost. Denar se je čisto razvrednotil, vse gleda le, kje bi se od zunaj kaj dobilo. Ko je predsednik K. Kaunda prišel obiskat našo gimnazijo, je študentom priporočil: „V eni roki knjigo, v drugi šapo...!“

JUŽNA AFRIKA

Br. VALENTIN POZNIČ se zahvaljuje za poslane čeke, ki jih je dobil vnovčene to pot s precejšnjo zamudo. Z denarjem si najprej oskrbi vsa potrebna zdravila, drugo pa odda misijonarjem za potrebe misijona. O razmerah tamkaj pa piše:

„Tukaj imamo veliko sušo, trava ne more rasti in je vsa rjava, živina nima hrane in je zelo mršava. Mólimo za dež, pa je že božja volja taka. Še enkrat najlepša hvala za vse, kar mi dobrega storite!“

S. ELIZABETA POGORELC nam je v Port Nollothu na praznik Kristusa Kralja pisala zelo skrbno sestavljeno pismo, v katerem največ poroča

o dogodkih v Medjugorju, gleda sebe pa pravi, da je bila celo življenje srečna, ker je dobri Bog lepo vodil njene stopinje. Priporoča se v molitev misijonskim prijateljem, da bi bilo tako do konca njenega življenja!

S. VINCENCIJA NOVAK nam je pisala o slavu petdesetletnice poklica svoje sestre Terezije Šteh:

„Naj Vam opišem kratko naše srečanje v misijonu Matyesklofu, kjer ste obiskali pred nekaj leti s. Pogorelc.

16. junija smo se zbrale tamkaj na duhovnih vajah sestre iz raznih postojank; nad 30 nas je bilo. V nedeljo 23. pa smo pri slovesni sveti maši obhajali 50 letni jubilej naše s. Terezije Alojzije Šteh in s. Ane Jožef, ki je tudi praznovala 50 letnico; istočasno je bil jubilej srebrnega poklica ene od afriških sester. Vsa cerkev lepo okrasena, polna božjega ljudstva, ki je prepevalo zahvalne himne. Kajpada sem se čutila srečna z mojo sestro, ki izgleda še kar mlada, čeprav ima 79 let, le noge so ji težke, saj je vseh teh petdeset let delala v kuhinjah.

Naša voditeljica novink, s. Agnes, ki je Vas vozila po J. Afriki, bo spremlila dve afriški mladi sestri v Francijo, v družbeno generalno hišo. Sicer imata že večne obljube, a je treba, da se čim bolj poglobita v duha družbe, saj bosta morali nadaljevati delo, ki smo ga bele sestre započele v misijonih. Tam bosta ostali šest mesecev, dočim se s. Agnes vrne po enem mesecu.“

Vzdrževanje „Katoliških misijonov“ je tudi v veliko oporo slovenskim misijonarjem. Prosimo vse, ki zmorejo kaj več kot naročnino, da darujejo v tiskovni sklad našega lista!

IZ MISIJONSKEGA ZALEDJA

GLAS IZ DOMOVINE. NOVA LAIČNA MISIJONARKA

Uredniku našega lista je v začetku tega leta pisal mons. Franc Mikuž, ki je vodja vsega slovenskega misijonskega dela v zaledju:

„Trudimo se, da bi počasi uredili status misijonarjev. Upam, da nam bo uspelo.

Imamo zopet novo misijonarko BRANKO KLADNIK, kateri je mariborski škof izročil misijonski križ sredi decembra. Kot laična misijonarka bo delovala na Slonokoščeni obali. Tako smo v letu 1985, ki je bilo leto poklicev, dobili kar devet novih misijonarjev.

V nedeljo 5. januarja smo zelo lepo obhajali misijonski dan otrok. Naši otroci so zbrali kar lepo vsoto za misijone.

Na splošno misijonska akcija lepo napreduje. Upam, da bo tudi v letošnjem letu!“

KEREČEV ŽIVLJENJEPIS

Že bivši kitajski in vietnamski misijonar Andrej Majcen SDB, ki sedaj živi v Ljubljani, nam je večkrat v svojih pismih omenjal prekmurskega župnika Halasa kot zelo zavzetega za poznanje in priznanje osebnosti pokojnega salezijanskega misijonarja Jožefa Kereca, ki je pred 12 leti umrl v Prekmurju, deloval pa desetletja na Kitajskem, kjer je nekaj časa kot apostolski administrator vodil tudi škofijo Čaotung v provinci Yunnan na jugu te velike dežele in je vpeljal na delo tamkaj poleg nekdanjih slovenjebistriških šolskih sester (zdaj Frančižkanke Brezmadežne, ki danes delujejo na Slonokoščeni obali v Afriki) tudi znamenitega laičnega misijonarja kirurga dr. Janeža Janeza, ki je svoje občasno vredno delovanje začel prav v škofiji, ki jo je vodil tedaj mons. Jožef Kerec v Čaotungu.

O župniku Halasu so „Katoliški misijoni“ v eni prejšnjih številčk pisali v zvezi s poročilom o odkritju spominske plošče Jožefu Kerecu na njegovem grobu v Veržaju ob desetletnici njegove smrti. Te „Katoliške misijone“ je župnik Halas iz Kobilja v Prekmurju prebiral, ko se je mudil na obisku pri svojih sorodnikih v Torontu. Od tam se je zdaj s pismom oglasil našemu uredništvu in med drugim podal zlasti nekaj podrobnosti o, lahko rečemo, svojem življenjskem delu: Življenjepis Jožefa Kereca, katerega je začel pisati že pred 32 leti, ko je Kerec še živel.

Župnik Halas takole piše: „Res že teče 32. leto, kar pripravljam Kerečev življenjepis. Skromna, kakih 150 strani obsegajoča knjiga čaka sonca pri Mohrčrjevi v Celju. Končna oblika pa naj bi izšla l. 1992 za stoletnico Kerečevega rojstva. Če bi predvideval vse zaplete okrog nastajanja tega življenjepisa, se tega najbrž nikdar ne bi lotil. Biografski del življenjepisa sem napisal do leta 1935 in obsega 116 strani, čemur pa sledi še vse drugo, kar bo z vsemi razlagami doseglo verjetno 1.500 tipkanih strani. Samo Majcenovih in Kerečevih pisem, ki so bila objavljena, ali v originalu bo za okrog 300 strani.

Salezijanska
družina

TU ČAKA VSTAJENJE
DUH JOŽEF KERIC
+ 15-10-1892 + 27-6-1974
SALEZIJANSKI MISIJONAR
POSTOLSKI ADMINISTRATOR
NA KITAJSKEM

Še k spominski plošči na Kerečevem grobu. Načrt zanjo je izdelal inž. arh. Smidlehner. Križ in kroga sta moj predlog, ki ponazorujeta: Križ drži dva svetova, zato en krog bel, drugi rjavkast — misijonarjeva domovina na eni strani in Kitajska na drugi.

4. I. se vračam v domovino. Če boste kaj objavili iz napisanega, potem naj bo podpis Ribičev Marko. Po slovensko se pišem Ribič, Marko pa je narodopisnega pomena.“

Župniku Halasu— Ribiču Marku se za podrobnosti o delu na Kerečevem življenjepisu zahvaljujemo in mu želimo, da bi ga srečno zaključil in da bi doživel tudi njegov izid. V vsakem primeru je njegovo zbiranje in obdelovanje podatkov in pismo o Kerecu važno za slovensko misijonsko zgodovino. Kerečevo misijonsko delo na Kitajskem je pač eno najsvetlejših slik v njej.

MISIJONSKA PRIREDITEV SLOVENCEV V ANGLIJI

Iz kraja Bedford blizu Londona nam je tamkajšnja dolgoletna poverjenica „Katoliških misijonov“ tole sporočila v pismu z dne 1. decembra 1985:

„V soboto, 16. novembra smo se rojaki zbrali k misijonski prireditvi. Bilo nas je kakih 60. Najprej je daroval sveto mašo naš župnik Ludvik Rot. Nato smo šli v cerkveno dvorano, kjer smo igrali tombolo in srečolov, vse za slovenske misijonarje. Tudi za okrepiča je bilo dobro poskrbljeno. Pripomniti moram, da je ob takih srečanjih veliko dobre volje in veselja in da si jih vsi želijo bolj pogosto.

Ob prireditvi smo izkupili čistega 61.50 liber za naše misijonarje. Ob tej in drugih prilikah so pa darovali rojaki za isti namen sledeče vsote (v librah):

Jože Gržar 30; Anton Žele, Jože Šabec, N. N., Franc Lapajne, Emilija Przybulska po 20; Peter Selak 15; Zinka Zajc, Nada Sekolec, Janez Prevc in družina Skaper po 10; ga. Teobolt, Jaka Kejn, Anica Krajnc, Maks Fras, N. N., Marcela Klemenčič, N. N. in Ciril Svete po 5. Vsega skupaj se je nabralo raznih darov za slovenske misijonarje 225 Liber.“

Rojakom v Angliji, posebno poverjenikoma Mihi in Gabrijeli Rehberger pa dušnemu pastirju Ludviku Rotu k misijonski zvestobi iskreno čestitamo in se jim v imenu misijonarjev prisrčno zahvaljujemo!

IZ DELOVANJA APOSTOLSKEGA KROŽKA V TORONTU

O tem novem lepem pojavu v slovenskem izseljenskem misijonskem sodelovanju smo že poročali v prejšnjem letniku: kako je krožek ustanovil Franc Sodja CM, kako je že rodil tri apostolske delavce in jih poslal na delo (Kati Potočnik v Misijonski zavod v Lanusu, Marijo Babič med kanadske Indijance in Dorti Tratnik na Madagaskar) in kako ga po odhodu Franca Sodja za leto dni v Tinje na Koroškem zdaj vodi mladi Tomaž Mavrič CM iz Argentine.

Dobili smo na vpogled pismo iz Toronta, iz katerega povzemamo nekaj vesti o nadaljnjem delovanju tega krožka, ki ima namen pospeševati apostolat Cerkeve, pred vsem v misijonih, pa tudi v ostalem krščanskem svetu.

Iz pisma Tomaža Mavriča CM z dne 27. XII. 1985 Sodju Francu v Tinje:

„Prejel sem oba čeka, prispevek za laične misijonarje; ta fond se počasi veča... V začetku decembra smo imeli sestanek krožka. Sedaj imamo dve članici več. Na sestanku smo poleg običajnega programa brali pismo Dorti Tratnikove z Madagaskarja in pismo Marije Babič, ki nam je javila potrebe svojega apostolata. Tudi Dorti nam je podobno omenjala vse, kar bi tam na Madagaskarju prav prišlo: zdravila, jedila, higienski pripomočki.

Član krožka Janez Slana je v šoli, kjer je profesor, organiziral nabirko hrane, ki se ne pokvari, oblek, igrač in denarja za misijon Marije Babič v Winipegu.

Proti Madagaskarju je te dni že odplul „kontejner“, ki vsebuje okrog 20 ton najrazličnejše pomoči, hrane, zdravil in oblačil. Tukajšnja kanadska organizacija, ki pošilja pomoč v Tretji svet, nam gre zelo na roko. S predsednikom dr. Simonijem sva telefonsko klicala misijonarja Roka Gajška v Tananarive, glavno mesto Madagaskarja, in se z njim o vsem podrobno pogovorila. Pošiljka naj bi prišla na Madagaskar v začetku februarja. Prvotno je zdravnik dr. Simoni omenil, naj mu pripravimo 3.500 kanadskih dolarjev za poštino, potem je pa dejal, da bodo oni sami dali 1.000 dolarjev, pa sem mu pripravil ček za 2.800 dolarjev, ker sem v stroške vnesel tudi telefonski klic na Madagaskar. Tisoč dolarjev bomo pa poslali Roku Gajšku, da bo imel za stroške prevoza po Madagaskarju. Sobrat dr. Stres, ki je tudi že bil na Madagaskarju, mi je rekel, da je od pristanišča, kamor bo ladja pripeljala kontejner, do glavnega mesta železnica, naprej do misijona naših misijonarjev so pa v glavnem asfaltirane ceste. Pri pakiranju je pomagala moja sestra Alenka, ki zdaj tu študira, s posebnim veseljem pa tudi sestra misijonarja Buha, ki je za to delo zelo zavzeta.

Dorti nam je poslala 40 diapozitivov z Madagaskarja, ki jih bomo gledali na prihodnjem sestanku. Zadnja točka našega sestanka to pot je bilo gledanje Lenčkovega filma z Madagaskarja, s katerega je Janez Slana oskrbel kopijo, ki pa ni najbolje uspeła.“

K pismu naj dodamo še to, da je ena članic tega Apostolskega krožka v Torontu gdč. Cvetka Babič, rodna sestra Marije Babič, ki se že pripravlja, da odide kot bolničarka na Madagaskar, ko Dorti Tratnik tam zaključi svoje enoletno delovanje. Cvetka Babič namerava tam ostati kar več let.

35. MISIJONSKA TOMBOLA V ARGENTINI V JANUARJU 1986.

Kakor že nekaj let, se ta vsakoletna prireditve v Argentini bivajočih rojakov v pomoč vsem slovenskim misijonarjem zadnja leta obhaja v Baragovem misijonišču sredi Slovenske vasi pri Buenos Airesu. Priprave zanj se zdaj odvijajo v dveh smereh: na eni strani skupina tradicionalnih misijonskih sodelavcev, ki zvesto sodelujejo že 37 let pri teh in drugih misijonskih prireditvah v okviru Slovenske misijonske zveze, na drugi strani pa Slovenska vas s svojimi organizacijami v celoti, pod vodstvom krajevnega Misijonskega krožka.

Tudi to leto nam je bilo vreme naklonjeno, prav za prav še več kot to, kajti dnevi pred tombolo in vsem tombolski dan so bili tako sončni, da se marsikdo od običajnih udeležencev tombole ni mogel odpovedati skušnjavi kopanja v vabljivih kopaljščih; poleg tega se je šolsko leto v srednjih šolah za pridne študente zaključilo že mesec dni preje in je mnogo naših družin

zato že predčasno odšlo na počitnice izven Buenos Airesa. To oboje je vplivalo, da je bila udeležba na prireditvi nekaj manjša kot običajno. Zato smo bili pa toliko bolj veseli, ker čisti dobiček letošnje tombole ni bil dosti manjši od lanskega: namesto 4.300 lanskih letošnjih 4.000 USA dolarjev za vse slovenske misijonarje, s čimer smo vsi sodelavci in udeleženci lahko zadovoljni, zlasti upoštevajoč izredno težke gospodarske razmere v deželi.

Drugače se je tombolska prireditev odvijala podobno kot druga leta. Naj omenimo le nekatere različnosti ali posebnosti. Namesto urednika KM, superiorja Baragovega misijonišča, ki mu rana na nogi ni dovolila dolgotrajnejšega stanja, je pred tombolo maševal za vse slovenske misijonarje in pridigal dušni pastir Slovenske vasi Janez Petek CM, a je urednik vsaj mogel, na stolu sedeč, voditi potek prireditve z mikrofonom v roki, dočim je tradicionalni klicar tombolskih števil in animator Lojze Rezelj sicer bistveno sodeloval pri komisiji in razdeljevanju dobitkov, skupaj z Jožetom Tomaževičem, ni pa, razen posebne priložnosti, ko je bilo treba poudariti izredno letošnje sodelovanje Luke Milharčiča, napovedoval števil in poživljal prireditvenega ozračja s svojimi domislicami, sledeč nasvetu odbora osrednjega društva „Zedinjene Slovenije“, naj bi se kot predsednik tega osrednjega društva vzdržal nekoliko banalnega klicanja števil pri tombolah.

Druga posebnost: Poleg desetih posebno lepih misijonskih stvari se je pred tombolo na srečke „Bog plačaj!“ razdelilo veliko knjižnih misijonskih dobitkov, po tri v vsakem zavitku, in sicer vezan dr. Jakličev Življenjepiš škofa Baraga, Andreja Prebila CM misijonska pripoved „Verige lažne svobode“ in pa duhovnika Jožeta Vovka tudi vezana knjiga „Cerkvena poezija“. Prvo knjigo je darovalo Baragovo misijonišče, drugi dve pa avtorja duh. Jože Vovk in bivši misijonar Andrej Prebil. Poleg teh knjižnih misijonskih dobitkov na „Bog plačaj“ srečke je med desetimi misijonskimi predmeti omeniti zlasti tri, ki so vzbujali posebno pozornost; tri četrt metra visoki leseni umetno izrezljani kip malgaške Marije z Detetom in malgaški šah, za katerega je izdelal mojster Jože Černak lično šatuljo. Ta dva dobitka je daroval misijonar Rado Sušnik, ki se je pred meseci mudil pri starših v Slovenski vasi na dopustu. Tretji, pozornost vzbujajoči misijonski dobiček na „Bog plačaj“ srečke je bil tudi z Madagaskarja, in sicer dva lesena malgaška bojevnika, kar je daroval pred pol leta z Madagaskarja vrnivši se laični misijonar Janko Erjavec, ki je bil tudi navzoč na tomboli.

Tretja posebnost, ki je vse, tudi prireditelje prijetno presenetila, je bila na tej tomboli posebno velika dobrohotnost tradicionalnega darovalca glavnega dobitka, trgovca Luke Milharčiča, ki je v spomin pokojnega očeta daroval barvni televizor, pa je med klicanjem števil za tombolske dobitke dodal še drugi in tretji največji dobiček: črno-beli televizor znamke Philips in pralni stroj znamke Luku. Res, to je bilo izredno doživljeno, ki smo ga bili vsi veseli in gre zanj dobrotniku Luku iskrena zahvala! Kajpada je tem trem dobitkom sledilo še drugih 60 tombolskih dobitkov.

Prireditev se je pričela z mašo ob pol petih popoldne, ob pol šestih so se začele klicati številke za „Bog plačaj“, ob šestih pa številke za igro tombole. Ljudje so pridno hodili po kvaterne in činkvine, po odmoru desetih minut pa kmalu tudi po tombole. Vmes so mnogi igrali neke vrste srečolov „Vsaka zadene“, drugi se pa posluževali okrepčil, ki so z njimi stregli sode-

Pročelje cerkve v salezijanskem zavodu Imara v Lubumbashiju na meji med Zairom in Zambijo, kjer je deloval salezijanski misijonar dr. Alojzij Snoj.

lavci Slovenske vasi. Vse se je končalo z zahvalo voditelja teh prireditev vsem darovalcem dobitkov in udeležencem in vsem „garačem“ za požrtvovalno darovanje v pomoč slovenskim misijonarjem.

Potem ko so se ljudje, ki jih je bilo, po razdeljenih znakih sodeč, okrog 1.200, trumoma razhajali in ko se je zlasti mladina Slovenske vasi vrgla na pospravljanje prostora, je bilo res nekaj čudovitega, kako so dvorišča Baragovega misijonišča, ki so bila polna miz, stolov in odrov, v eni uri postala povsem izpraznjena in urejena, kakor da se ne bi malo preje tam odigravala množična slovenska ljubezenska misijonska prireditev. Ko so si utrujeni pospravljalci v dvorani privezovali duše, je prišel mednje vodja tombole in jim sporočil, kaj je rodilo to tradicionalno žrtvovanje slovenskih rojakov v Velikem Buenos Airesu za slovenske misijonarje: 4.000 dolarjev USA! Vsem sodelavcem v imenu misijonarjev srčna hvala!

V naslednjem navedemo v znak priznanja tiste tvrdke ali posameznike, ki so s svojimi darovanimi predmeti ali denarnimi darovi pred vsem pomagali k lepemu uspehu:

Dobitke so darovali:

Trgovec Luka Milharčič: Barvni televizor, črno-beli televizor, pralni stroj Luky. — **Tovarna nogavic „Ciudadela“** po Marjanu Skvarča: več sto parov nogavic različne vrste. — **„Textiles Kosančič“:** 12 izvrstnih jopic. — **„Alpe“**, trgovina **Stane Mehle:** Velik ventilator in stenska električna ura. — **Brata Brumec**, trgovini v Wilde: žimnica, pleteni stol, miza za likanje. — **„Eme“**, Slovensko kovinarsko podjetje: dve likalni mizi. — **Broncería Cerar:** stekleno-medeninasta mizica za salon. — **Dr. Vladimir Pezdirc:** dva najmodernejša elektronska računalnika Texas. — **Slavko Rupnik:** Fotografijski aparat KODAK. — **Darko Šuštaršič:** Ura budilka. — **Kočar Lojze:** več jopic. — **Alenka Godec:** dragocena ogrlica. — **Bergant Peter (Planika):** deset otroških oblek. — **Bidovec Tene:** dva kosa blaga. — **Ana Loh:** kos blaga. — **Urbanija Martin:** moške hlače. — **Neimenovani darovalec** je pripeljal cel voz dobitkov, vsem uporabnih stvari, ki mu gre še posebno velika zahvala!

In mnogo drugih darovalcev, posebno iz Slovenske vasi.

Od denarnih darovalcev naj posebej omenimo le dva: **Tone Oblak** iz San Justa je daroval 100 avstralov, **N. N.** iz **Ciudadela** pa 30 avstralov.

Za tri oglase na tablicah je slovenska hranilnica SLOGA darovala 50 avstralov, **Editorial Baraga** pa je pri računu za tomboleske tiskovine dala popust tudi 50 avstralov.

Zlasti vse sodelavce bo zanimal pregled dohodkov in izdatkov:

DOHODKI: Tablice so bile po pol avstrala in se jih je prodalo 5.480 za 2.740 ₺; tisti, ki so zadeli kvaterne ali činkvine in tablice še enkrat plačali, da so mogli še naprej nanje igrati, so zanje pustili 111 ₺. Prostovoljnih prispevkov pri vhodu, kjer je sprejemal in pozdravljal prihajajoče **Marjan Loboda**, je bilo 358 ₺. Igra „Vsaka zadene“ je vrgla 327 ₺. Darov je bilo za 203 ₺, tisti, ki so zadeli največje tomboleske dobitke, so darovali 25 ₺. Prodaja okrepčil je znesla 1.040 ₺, oglasi 50 ₺, prihodnji tomboli prodani preostali dobitki pa so dali 120 ₺. Kar je preostalo pijače, smo oddali za 50 ₺. Tako je zneslo skupaj dohodkov 5.024 ₺.

IZDATKI: Nakup dobitkov 630 ₺, ozvočenje prostora 120 ₺. Pivo, vino, brezalkoholne pijače, klobase, kruh, led, oglje in drugo 541 ₺. Oglasi v „Ozna-

nilu“ 94 A. Tiskovine 70 A. Nove številke in drugo 34 A. — Skupaj 1485 A.

Razlika med dohodki in izdatki je bila 3.539 A, kar da malenkost več kot 4.000 dolarjev, ker smo kupili dolarje po 88 A.

Spet smo mogli ugotoviti, poznavajoč možnosti in misijonsko pripravljenost rojakov v Argentini, da na kak drug način ne bi mogli od njih nikdar toliko dobiti v pomoč našim misijonarjem, kakor s to misijonsko prireditvijo. Zato smo znova sklenili: Čez leto dni spet misijonska tombola v Argentini, če Bog da!

MISIJONSKA TOMBOLA NA POČITNIŠKI KOLONIJI V ARGENTINSKI CORDOBI

Ko v Velikem Buenos Airesu za Svete Tri kralje obhajamo misijonsko tombolo, na njej pogrešamo marsikaterega naših najmlajših misijonskih prijateljev. To pa zato, ker v času po Božiču naše osrednje društvo „Zedinjena Slovenija“ organizira počitniško kolonijo slovenskih otrok v Domu † dr. R. Hanželiča v hribih province Cordobe, kjer je pokojni slovenski duhovnik v teku let ostvaril slovensko počitniško kolonijo, v kateri je prostora za kakih 70 počitnikarjev, saj je to naselbina več stanovanjskih hišic s pripadajočimi poslopji in s starodavno slikovito cerkvico. V tem Domu naše osrednje društvo da najprej možnost za počitnice našim najmlajšim. In tako se že nekaj let takoj po Božiču v spremstvu več starejših odpravi tja, kakih 850 km daleč, na počitnice več desetih otrok slovenskega ljudskošolskega tečaja, da tam preživijo tri tedne v gorski naravi.

To nad vse razveseljivo dejstvo ne bi imelo pod misijonskim vidikom nobenega pomena, če se ne bi ti otroci med počitnicami pridružili rojakom v Buenos Airesu, ki se v času njih počitnic zberejo za praznik Treh Kraljev v Baragovem misijonišču, da igrajo tombolo in žrtvujejo za slovenske misijonarje, kakor smo v gornjem zapisu popisali. Po zgledu njih staršev in drugih starejših ti otroci na počitnicah v Cordobi tudi igrajo misijonsko tombolo, da na ta način tudi oni na počitnicah okrog praznika Razglašnja Gospodovega mislijo in žrtvujejo za slovenske misijonarje.

Tako nam je ta res nadebudna m'adina poslala iz Córdoba z slikarjivo okrašeno pismo, z zaglavjem „Zedinjena Slovenija“, s sledečim besedilom:

„Dragi misijonarji! Na praznik Treh Kraljev smo se otroci na počitniški koloniji v Cordobi s tombolo spomnili naših spoštovanih in požrtvovalnih misijonarjev, ki daleč od nas pridobivajo ljudi za božje kraljestvo. Srečno in blagoslovljeno novo leto Vam želijo in Vas pozdravljajo udeleženci šolske kolonije.“

Slede podpisi nad 70 otrok, podpisali so pa prav tako na koloniji tedaj bivajoči mons. dr. Orehar, mons. dr. Gogala in duhovnik Albin Avguštin, pa tudi učitelji in voditelji vse te živahne mladeži: Marjana Marnova, Anica Šemrov, Nevenka Magister, Danica Malovrh, Mija Markež, Marko Vombergar, Andrej Poznič, Majda Zupanc in še nekdo, katerega podpisa nismo mogli razbrati.

Na koncu je pa glavna voditeljica ga. Marnova pripisala sledeče: „Posiljamo Vam 110 A, izkupiček misijonske tombole, ki smo jo imeli 5. januarja na koloniji. Naj bo mali prispevek za lačne otroke na Madagaskarju.“

V imenu vseh slovenskih misijonarjev se argentinski slovenski mladini in prav tako njih vodstvu zahvaljujemo za to, da tudi na počitnicah mislijo na slovenske misijonarje, molijo in žrtvujejo zanje in zaupane jim otroke! Vsem drugim otroškim skupinam v slovenskem izseljenstvu in zamejstvu pa naj bo ta primer slovenskih otrok v Argentini zgled in vabilo k posnemanju!

DVA LEPA, POSNEMANJA VREDNA PRIMERA LJUBEZNI DO MISIJONOV.

Iz Avstralije smo od slovenskega advokata dr. Staneta Franka prejeli sledeči dopis:

„Sporočam Vam žalostno vest, da je 19. maja v tukajšnji bolnici umrl zavedni Slovenec Ivan Kovačič, ki je bil tudi naročnik „Katoliških misijonov“.

Postavljen sem za izvršitelja njegove oporoke, pa sem v njegovi zapuščini videl tudi več Vaših pisem. Sporočiti Vam moram, da je v svoji oporoki volil 250 dolarjev za slovenske misijonarje. Ko bo zapuščinska obravnava končana, približno v 6 do 8 mesecih, boste dobili to volilo nakazano v USA dolarjih na Vaš naslov.“

Med tem je volilo pokojnega misijonskega prijatelja res že prišlo.

Tega sporočila smo bili pač veseli. Že pred nekaj leti smo povabili misijonske prijatelje, da se spomnijo v svoji oporoki tudi misijonov. Ta primer je zdaj prvi odziv na tedanje naše povabilo. Misijonarjem pokojnega dobrotnika toplo priporočamo v hvaležno molitev!

V Argentini nam je pa znani, zvesti dobrotnik slovenskih misijonarjev pred meseci poslal 100 USA dolarjev in ta dar takole razložil:

„3. februarja 1986, če je božja volja, bova z ženo praznovala 50 let zakonskega življenja. V zahvalo za to milost in v počastitev prvega Misijonarja in Odrešenika Kristusa sprejmite ta skromni dar v sklad slovenskih misijonarjev. Ivan Mehle, Tablada.“

Res, dva posnemanja vredna primera ljubezni do misijonov! Zlatopročencema v imenu misijonarjev iskreno čestitamo in se jima zahvalimo za zvesto misijonsko sodelovanje iz ljubezni do našega in vseh ljudi Odrešenika!

MISIJONSKI OPAZOVALEC

Prvo številko letošnjega letnika smo imeli natisnjeno že ob koncu lanskega leta, želeč jo čim preje razposlati, pa jo bo pošta začela razpošiljati na vse strani sveta šele v začetku meseca februarja! Poštarji so namreč v Argentini stavkali od 23. decembra 1985 do začetka februarja 1985, več kot mesec dni. S tem našim naročnikom razložimo, kaj je bil vzrok, da so morali na „Katoliške misijone“ tako dolgo čakati; morda so nekateri mislili, da so že nehali izhajati... Prosimo vse za potrpljenje! Druga številka letošnjega letnika se v tiskarni pripravlja in je upati, da jo bomo mogli razposlati v začetku marca.

Naročniki našega lista v Clevelandu so že pred skoraj letom dni izvedli posebno akcijo: Zbrali so vsoto 40 dolarjev v dar listu z namenom, da tiskarna „Editorial Baraga“ kupi pri „Ameriški domovini“ (ki je spreminila tipografski sistem tiskanja v elektronskega in je imela na prodaj črke oziroma „matrice“, s katerimi je preje delala) nekaj „novih“ črk, ki bi služile tudi za tiskanje „Katoliških misijonov“, črke so se res kupile, a je bilo treba uvesti razne spremembe na njih oziroma dokupiti razna dopolnila, da so prišle v poštev za uporabo v tiskarni „Katoliških misijonov“. Končno se je vsaj za eno vrsto črk vse to uredilo in so poštvovalni klevelandski darovalci mogli v prvi številki novega letnika uvodnik Franca Sodja CM že videti tiskanega s temi novimi črkami. Ob tej priliki se naročnikom in bralcem našega lista v Clevelandu prav lepo zahvaljujemo za njih dar, ki je omogočil gotove članke v listu tiskati v lepih črkah! Upamo, da bodo počasi prišle v uporabo še druge, dobro ohranjene črke iz „Ameriške domovine“!

Bivša misijonarka v Južni Aziji, s. **Ivanka Pokovec** iz družbe Frančiškanskih Marijinih misijonark je 19. marca lanskega leta obhajala zlati jubilej svojega redovnega življenja. Njena sosestra M. Kavčič je pa ta jubilej doživela 15. decembra; le-ta ni delovala v Aziji, pač pa je bila dolga leta v Peruju in v Argentini. Obe jubilatki živita v kraju Eichgraben blizu Dunaja, a upata, da bosta prestavljeni na novo postojanko slovenskih frančiškanskih misijonark, ki jo zdaj pripravljajo v Lescah pri Bledu. Misijonarki s. Pokovec k zlatemu jubileju poklica, ki ga je večji del preživela v misijonih, čestitamo vsi misijonski prijatelji iz vsega srca in ji želimo še mnogo let delovanja zdaj v ljubljeni domovini Sloveniji!

Od treh sester Žužek, vse iz Družbe misijonskih zdravstvenih sester, zdravnic, ki so delovale v misijonih, se najmlajša s. Silva Žužek pripravlja, da se povrne v Afriko, opremljena z vsemi strokovnimi diplomami, kar ji bo olajšalo delo, ostali dve, s. Janja in s. Terezija pa zdaj delujeta v Angliji in nimata več veliko upanja, da bi v bodoče še delovali na misijonskem polju Azije oziroma Afrike. Sestra Terezija Žužek nam na primer iz Londona med drugim piše glede tega: „Zdaj že drugo leto delujem v tukajšnji župniji pri katehezi. Osebnost bi se rada vrnila v misijone, a pri mojih letih so težave za vstop v kako misijonsko deželo. V Severnem Yemenu, kjer sem nazadnje delovala, se je položaj zelo spremenil; vizume izdajajo le za štiri leta. Država bolj in bolj zavisi od kitajske in ruske pomoči. Trenutno sta v deželi na delu dva bela očeta, par belih sester in nekaj sester matere Terezije na treh postojankah. Misijonsko delo se tudi tam po malem nadaljuje, eni smo bili tam na delu preje, drugi delajo sedaj, pa je Luč, ki sveti iz Betlehema, tudi tam žarka s svojimi milostmi.“

Starejši bralci „Katoliških misijonov“ se bodo morda spomnili, da so pred leti brali v listu poročila tudi o s. **Jožefi Jančar**, ki je 84 let stara v domovini (Mengeš) umrla po 65 letih življenja v družbi usmiljenih sester. 42 let tega življenja je posvetila misijonom, kajti 33-letna je odpotovala v Pariz in od tam na Kitajsko, kjer je delovala do izгона leta 1949, nakar so jo predstojniki poslali na Japonsko, kjer jo je obiskal med drugim tudi misijonar o. Vladimir Kos v spremstvu velikega prijatelja misijonov pokojnega Julčeta Slapšaka, o čemer o. Kos pripoveduje v tej številki spredaj.

Dvajset let je delovala v Osaki, potem pa še 6 let v kraju Maiko. Po 42 letih misijonskega dela se je vrnila v domovino, kjer je leta 1980 obhajala biserni jubilej poklica, 60 let življenja za Boga in za bližnjega v družbi usmiljenih sester. Rojena je bila 19. XII. 1900, umrla pa 24. XI. 1984. Naj v miru počiva!

MISIJONSKI DAROVI

V SKLAD KM ZA VSE

Argentina (v avstralih): Anton Schwamberger, 50; Mehle Ivan in žena, ob petdesetletnici poroke, 80 (100 dol.); N. N., Buenos Aires, 40 (50 dol.); za lačne otroke v misijonih N. N. po Jožetu Tomaževiču, 10; Marija Urbanija, st., za lačne, 5; Knap Marija, 7,5; Černugar Marija, 4; za lačne otroke, Selan Pavla, 5; družina Bičovec, 30; N. N., Ciudadela, 30; Vera U. de Holozan, 5.

Anglija (v librah): Rojaki po Rehbergerjevih, 225.

Avstralija: † Ivan Kovačič, iz zapuščine, 250 avstralskih dolarjev.

Chile: duh. Anton Žagar, 150 USA dolarjev.

Koroška: duh. N. N., 1.350 USA dolarjev.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE

Za **Jožeta Cukala S. J.** v Indiji: Dr. Vladimir Pezdirc, Argentina, 20 **₳**.

Za **o. Lovra Tomažna S. J.** v Zambiji: Francka Tomazin, 20 dol.; po njegovih sestri Majdi Bukovec: N. N., San Justo, 4; N. N., San Martín, 2; N. N., San Justo, 1; družina Pavla Malovrha, 10 avstralov; Pavle Pleško, 20 dolarjev.

Za **Jankota Slabeta na Madagaskarju**: Lojze Macarol, za sestrsko hišo, 10 **₳**; Krajnik Pavla 20 **₳**.

Za **malgaške otroke**: Izkupiček misijonske tombole na otroški počitniški koloniji v Córdobi 110 avstralov.

Za **s. Vido Gerkman** v Rwandi: Lojze Macarol, „da kupi fižola za reveže“, 10 avstralov.

Za **s. Ksaverijo Pirc** na Tajske: Kessler Ema, 5 **₳**.

ZA MISIJONE

Albin Šega, ZDA, 100 dolarjev.

V TISKOVNI SKLAD KM

Argentina (v avstralih): Marija Urbanija, st., 10; Štefe Janez, 15; Makarovič Marija, 20.

VSEM ZA VSE TISOČKRAT BOG PLAČAJ!

„KATOLIŠKI MISIJONI“ V LETU 1986 STANEJO:

v Argentini 17 Australov
v Kanadi 30 kanadskih dolarjev
povsod drugod odgovarjajoče 20 USA dolarjev
v drugih valutah.

Letalsko pošiljanje 10 USA dolarjev več.

Lepo prosimo za zvestobo listu! Z združenimi močmi moremo „Katoliške misijone“ še dolga leta vzdrževati tudi v zamejstvu in izseljenstvu.

„KATOLIŠKI MISIJONI“ so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, „Slovenske misijonske zveze“. Izdaja ga „Baragovo misijonišče“. Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: El Cabezuelo (ex Loubet) 4029, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska „Editorial Baraga del Centro Misional Baraga“, Colón 2544, 1826 Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. S cerkvenim dovoljenjem.

Naročnina v letu 1986 in vse za nazaj: 20 USA dolarjev oziroma odgovarjajoče v drugih valutah (v Kanadi 30 kanads. dolarjev). Letalsko 10 dolarjev več! V Argentini 15 Avstralov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

- Argentina: Baragovo misijonišče, El Cabezuelo 4029, 1826 Remedios de Escalada, Prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, 1407 Buenos Aires. — Pisarna Sloge, Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía.
- ZDA: Rev. Charles A. Wolbang CM, 131 Birchmount Road, SCARBOROUGH, Ont., Canada MIN 3J7 — Mr. Rudi Knez, 17826 Brion Ave., Cleveland, O. 4419 — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 So. Wood Street, Chicago, Ill. 60608 U.S.A.
- Kanada: Župnija Marije Pomagaj: rev. Ivan Jan C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont.; župnija Marije Brezmadežne: 739 Brown's Line, Toronto, Ont. M8W 3V7; Za Montreal in Quebec: rev. Letonja C.M., 3470 Boul. Saint-Joseph, Montreal, Que. H1X 1W6.
- Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario, 7, 34170 Gorizia.
Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, 34133 Trst, Via Risorta 3.
- Francija: s. Rozalija Šmalc, Rue du Bac 140, Paris 75340, Cedex 07.
- Avstrija: B. B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt A-9020.
- Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford, Gran Bretaña.
- Avstralija: Slovenske sestre, 4 Cameron Court, KEW, Vic. 3101.

Korejska dekleta s ponosom kažejo sliko, na kateri so sveti oče Janez Pavel II., cerkev sv. Petra v Rimu in novi blaženi korejski mučenci.

Director responsable, Lenček Ladislav
 Registro de Prop. Int. N° 231147
 Domicilio legal, El Cabezuelo 4029,
 1826 Remedios de Escalada (B)

Correo
 Argentino
 Suc. Lanús (B)

FRANQUEO PAGADO
 Concesión N° 3143

TARIFA REDUCIDA
 Concesión N° 5612